KÄRLEKSFULL AGA eller KRÄNKANDE MISS-HANDEL?

FINN ARNE IMSEN

Ny reviderad upplaga!

KÄRLEKSFULL AGA
ELLER KRÄNKANDE MISSHANDEL

FINN ARNE IMSEN

BMC-förlag
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel: 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:

Har Lewi Pethrus rätt (1962)
I världen men icke av världen (1964)
Tid att vakna (1965)
Fruktad Frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte luras av homosexmaffian (1982)
Kärleksfull aga (1:a utg 1991)
Bannlyst Frihet (1995)

KÄRLEKSFULL AGA
ELLER KRÄNKANDE MISSHANDEL
Copyright © 1991 Arne Imsen
Sättning och tryck: BMC-tryck 1998
Typsnitt: Times New Roman
Utgiven av BMC-förlag

ISBN 91-971087-0-7

”En rätt, faderlig kärlek, består i att förnuftigt aga och risa sina barn!”
(Sagt av biskop på 1600-talet)

”Corruptissima republica plurimae”
-Ju större rikets förfall, desto flera lagar.

(Publius Cornelius Tacitus, omkr år 100)

Innehåll

Förord 5
Panorama 7
Nya lagar 16
Ett angiverisystem 22
Den pålitligaste kunskapskällan 27
Den förädlande smärtan 31
De verkliga bovarna 35
En onödig och skadlig lag 40
Väckelsekristendomens uppgift 46
Den övergripande rätten 48
Ett samhälle i upplösning 51
Rehabilitera familjeinstitutionen 56
Uppbrott och uppgörelse 61
Efterskrift 69
Litteraturhänvisningar 72

Förord

Första upplagan av denna bok, som nu är utgången, kom ut 1991. Nu kan man konstatera att den samhällsutveckling som här beskrivs och varnas för, allt mera tar form i dagens kontrollsamhälle.

För ett par år sedan ingav riksdagsman *Barbro Westerholm* (fp) en motion, där hon påtalade behov av en utredning om hur ”andlig kränkning” skulle kunna förebyggas, och hur människor som utsatts för sådan kränkning skulle kunna få hjälp. Man fick närmast uppfattningen att det handlade om att bekräfta onda aningar om s.k. "sekter".

I mars 1996 tillsatte riksdagen en utredning. Den arrangerade en hearing, dit förutom olika nyandliga rörelser och mera etablerade kyrkor Maranataförsamlingen också var inbjuden. Där framgick klart att just barnens situation och hur nyandliga rörelser behandlar barnen, var föremål för misstänksamt intresse.

Utredaren fick ett exemplar av denna bok, och när betänkandet i dagarna presenterades (SOU 1998:113) med den aningen försmädliga rubriken *”I god tro”* och underrubriken *”Samhället och nyandligheten”*, märks att vissa synpunkter och förslag som framförs i utredningen tydligen har hämtat idéer och uttryck från detta alster. Speciellt uttrycket "kärleksfull aga", vilket kablades ut i media som avskräckande exempel på hur nyandliga rörelser behandlar sina barn.

> ”I åtminstone någon av de nyandliga rörelserna ställer man sig öppet kritisk och avvisande till agaförbudet. Man ser vad man kallar ”kärleksfull aga” som i vissa fall nödvändig i föräldrarnas fostrande uppgift. Alla former av aga omfattas givetvis av förbudet. Men frågan är om inte den ”kärleksfulla agan”, sett ur barnets perspektiv, är den mest obegripliga och därmed mest förvirrade varianten.”

Utredningen har valt att inte använda begreppet "sekt", därför att det är så belastat. Men den som läser igenom utredningen märker att ordvalet inte spelar någon större roll, eftersom rörelserna i alla fall behandlas efter gammalt, känt sektmanér. Rakt igenom hela boken är det sekt-syndromet som präglar utredningen.

I inledningen av kapitlet om barn som växer upp i nyandliga rörelser, försäkras att samhällets skydd innefattar *alla* barn utan undantag. Detta, fastän vi alla vet att en stor skara barn redan i moderlivet frånrövas sin rätt att leva, födas och växa upp i det samhälle som påstår sig tillförsäkra alla barn skydd. Hur skyddas abortoffren?

Egentligen är denna skrift under omarbetning för att sättas in i ett större sammanhang, där jag pekar på vad agalagen, abortlagen och antidiskrimineringslagen innebär för vårt samhälle, där familjeinstitutionen, som i årtusenden varit dess grundsten, nu vittrar sönder. Men eftersom ”kärleksfull aga” aktualiserades i SOU:s betänkande, kommer dessförinnan en andra upplaga av boken.

Bromma den 21 oktober 1998

Författaren

Panorama

I ett samhälle som så behärskas av materialistisk existensialism som det svenska, där människan dessutom har upphöjt sig själv till sin egen åklagare, försvarare och domare över liv och gärningar i humanismens namn, blir allt motsägelsefullt, inkonsekvent och opålitligt.

Den stat som menar sig ha mandat att förvägra tiotusentals ofödda människoliv rätten till existens, och ställer sin förnäma medicinska utrustning i dödens tjänst för att stympa, stycka och operera bort de oönskade, begår massmord. Det finns definitivt inga möjligheter att upprätthålla ett okränkt människovärde tillsammans med det livsförakt dessa legaliserade och isystemsatta kränkningar mångmultiplicerat ropar ut från rättslösa individer. Varelser som inte hunnit försätta sig i säkerhet utanför det modersköte som gav dem livet.

Mord i humanitetens namn är laglöshetens filosofi. För tiotusentals, har välfärden slagit över i sin motsats och blivit ofärd.

Barmhärtighetsdödande och hjärndöd är andra kusligheter som avtrubbande och nedvärderande smyger sig in i vår tillvaro med allt tydligare uttryck för livskränkande aktiviteter i vetenskapliga laboratorier.

Det här ska ses som den riktiga och informativa, råa och brutala bakgrunden till den kompenserande och tillsynes barnvänliga agalagen.

Exakt så dubbelbottnat och motsägelsefullt handlar nämligen denna modifierade variant av cynisk hitlerism, då den försöker skaffa sig full täckning för alla sina reträtter för bortkompromissade livsvärden och -kvalitéer, till favör för välfärdsutopier med förvittrade etiska hämningar. Det är den moderna materialismen som omvärderat mordängeln

och rehabiliterat honom till samhällsreformator för standardförbättringar åt ett självförgudande släkte.

Mord på nyhedniskt vis

I boken *"Du skall icke slå"*, anlägger *Dagmar Lagerberg* i ett kapitel historiska och kulturella aspekter på ämnet. Det är verkligen ingen dålig bok hon har åstadkommit. Men på en punkt verkar hon nästan otillåtet naiv i sin historiska orientering. Några citat får illustrera vad jag menar.

Hon säger så: *"Mord på nyfödda barn har i skilda tider och kulturer varit en vanlig metod för barnbegränsning, med eller utan godkännande i lagen"* "I skilda tider och kulturer" - nåväl, det må så vara. Men är inte detta ett mycket vanligt sätt att tackla problemet med bibehållen distans?

Den näraliggande frågan är och förblir hur det förhåller sig med "mord på nyfödda barn" som "metod för barnbegränsning med godkännande i lagen" i vår tid och för vår kultur? Hur ser det ut i Sverige?

Författaren säger vidare: *"Även i Sverige har det under hednisk tid varit sed att låta fadern i familjen fälla avgörandet över det nyfödda barnets liv"* "I Sverige" - "under hednisk tid varit sed". Vem är det i familjen som fäller "avgörandet över det nyfödda barnets liv" i vår tid och vår kultur, i Sverige?

Slutligen ett citat om det hon kallar "högriskgrupper". Så här fastslår hon: *"Förutom flickebarnen har barn med missbildningar och s k oäkta barn varit högriskgrupper."* Finns det några sådana "högriskgrupper" i vår tid och vår kultur i Sverige?

Författaren må förlåta mig att jag tillåter mig repetera den citerade texten med några smärre förändringar: *"Mord på ofödda barn är i vår tid och kultur en allt vanligare metod för barnbegränsning, med godkännande i lagen.*

I Sverige har det under nyhednisk tid åter blivit sed att låta familjen fälla avgörandet över det ofödda barnets liv.

Barn med missbildningar eller andra sjukdomar och s k oönskade barn, är högriskgrupper."

Jag har svårt att hitta några fundamentala skillnader mellan hednisk tid och kultur, samt vår egen tid och kultur. En hednisk tid i nyhedniska versioner, där handikappade och åldringar lätt blir andra högriskgrupper, om Berit Hedeby och hennes själsfränder får som de vill.

Publikfriande svek

En nation som genom sin lagstiftande församling har störtat sig in i denna dödsbringande fara, kan inte, och har ingen som helst rätt att förvänta sig någon lojalitet från väckelsekristna medborgare då den markerar fortsatt dödsmarsch med barn- och familjefientliga lagar, som bl a agalagen.

På en och samma gång ska den skydda barnen mot deras föräldrar, och påtvinga alla medborgare en majoritetsbeslutad ideologi för likriktade attityder för uppfostran av barn.

Barnens rätt ska tillvaratas av polis och åklagare, samt lärare, socialtjänstemän, läkare och annan sjukvårdspersonal. Dessutom räknar man med lagens psykologiska verkningar till att fostra fram vaksamma grannar som anger varandra, då märken, ljud eller synintryck motiverar ett anonymt angiveri.

Först lägger man ut bidragens och subventionernas röda matta för välfärd, samexistens och samarbete. Sedan styrs de bidrags- och subventionsanpassade individerna och kollektiven av krafter utanför deras möjligheter att bevara sin identitet och radikalt påverka sin egen situation.

Det är genant att bevittna det publikfriande sveket som nu och då opportunistiskt bekänner sin religion vara sann kristendom.

Sålunda låter tidningen Dagen en barnpsykolog i karriären breda ut sig på kultursidan med kluriga expertråd, som avvisar all fysisk bestraffning i uppfostrande syfte. För det höga målet populariserar han om bibeltexten, och detroniserar Gud själv, och beskyller honom för att vara fader åt den moderna chokladjesus som sägs älska utan att straffa. Pingstkomplex?

Om barnen är olydiga och obstinata, måste man hugga tag i dem, enligt psykologen. Då han har presenterat sin åtgärdsskiss, har han med största sannolikhet trasslat in sig i en maning till brott, genom ett agerande som säkerligen ringas in av generalklausulen ”kränkande behandling”.

Han hoppas emellertid att föräldrarna ska ha tur, och inte uppmärksammas av sina grannar under förrättningen.

Så ser de ut, dessa hyckleriets rutinerade konstruktörer, som alltid vet att handla så att de skonar sitt eget skinn och räddar sin karriär, även om missen drabbar andras barn.

Denne blinde ledare upptäcker inte att han gått av vägen och hamnat i liberalismens dike, från vilket han höjer sitt varnande pekfinger mot fundamentalismens.

Agan är nämligen kategoriskt och för alltid historiskt och profetiskt förankrad i den heliga urkund, som ger oss oförfalskad kunskap om botemedlen mot synd, sjukdom och död, långt bortom alla skammens smygvägar.

Människovärdets devalvering

Det är omtumlande att upptäcka hur den bruna och svarta fascismen smält samman i en monstruös, röd gengångare i världsformat, som gjort allt på ett mycket mera rationellt och sofistikerat sätt än sina föregångare. Stödd av en framgångsrik politisk propaganda, där utrotning såsom metod att lösa sociala och ekonomiska problem, blivit vedertagen norm för familjeplanerarna.

Förintelsens gaskamrar i moderna och modifierade, erkända former har med jämlikhetsromantik, fått sina snillrika efterföljare, rakt in i vår vardag, utan kvalfylld saknad och sorgetårar. Levande varelser aborteras och blir säljbart och eftertraktat transplantationsmaterial på en nyetablerad internationell marknad med preparat och kroppsdelar som handelsvaror.

Exekutionsplutonerna har uniformerats om från militär kaki till civil läkarrock med helt nya, förödande befogenheter och vapen med stetoskop, mikroskop, lazer, sonder och andra specialinstrument för experiment och ingrepp som förpassar levande, men ofödda varelser till rondskålar, eller svarta sopsäckar för vidare befordran till vetenskapens laboratorier eller kosmetikaindustrin.

Hade Hitler haft den avancerade moderna vetenskapen med dess samarbetsvilliga utövare till sitt förfogande i 40-talets Tyskland, hade han förmodligen mjukt och galant, lyckats förverkliga det uppsatta målet i judefrågans slutliga lösning. Hade han haft tillgång till moderna krigsvapen, så hade han sannolikt beseglat hela mänsklighetens öde. Han hade redan då gjort vad hans gengångare nu med kamouflage av jämlikhetsutopier för att bredda och fördjupa demokratin, håller på att göra med obegränsade resurser.

Nu har hotet utvidgats till att omfatta en hel mänsklighet som lever med konstant utrotningshot. Vem i denna arma värld med alla snillrika framåtsträvare, hade kunnat förutse att spillrorna av krossade små människovarelser av snikna, kommersiella intressen skulle smusslas bort och exploateras såsom råmaterial eller preparat för lönsam produktion av exempelvis uppreklamerade hudkrämer med levande celler och placentakvalité?

Det har känts stötande nog att de tvångsförlösta fostren, levande eller döda, blir försöksdjur på olika forskningslaboratorier. Nämnvärt exempel: *”Sedan skars deras huvu-*

den av och sattes fast vid en maskin som pumpade olika kemikalier genom hjärnsystemet i deras avhuggna huvuden." Så kan man läsa i boken Handbok om abort av *J C Willke.*

Fälttåg, med och utan arméer och militära vapen, mot själva livet, med dödsoffer som överstiger det andra världskriget förmådde totalförstöra. En värdegemenskap som är tydlig och avslöjande.

Teknologins konsekvenser

Stegen är inte så särskilt många mellan urvalsperioderna. Teknologins explosionsartade framsteg är flertydiga och kastar sina mörka skuggor över tänkbara kategorier som åter och åter i teoretiska resonemang och frågeställningar intuitivt zoomas in för demoniska experiment och prognoser.

Fosterdiagnostik, genetik, provrörsbarn och förhyrda moderssköten av djur eller människor väntar väl på att få lämna forskningsstadiet och lanseras för pionjärinsatser till mänsklighetens framgång och förädling. Hur denna perfektionism ska uppnås i en värld där laglösheten förökas och kärleken hos de flesta kallnar, vågar man inte tänka på.

Då det kitt som håller ihop människorna i naturliga samlevnadsformer upplöses, och den naturliga kärleken mellan äkta makar, föräldrar och barn, syskon, grannar, arbetsgivare och arbetstagare, överhet och medborgare, lärare och elever, etc, etc, fryses ner, finns det inget lagverk eller några etiska regler som kan dämma upp den förödelse som kan förvandla klotet till ett globalt krematorium. Vi gör klokt i att lyssna till människokännaren från Nasaret.

Det är pinsamt, men definitivt inte omöjligt, att idag peka ut olönsamma kategorier som i morgon kan få sin dödsdom i ett samhälle med upptrappade våldstendenser och en lä-

karkår, som redan hunnit forcera läkaretikens spärrar på fundamentala punkter.

Man bör aldrig glömma att också befullmäktigade tjänstemän, trots kompetens och behörighet, aldrig blir något annat än bristfälliga och lättledda människor med stora risker för yrkesdeformering och miljöförgiftning.

Är det inte så att denna professionella, av staten initierade och gillade livsförstörelse, i sin omättliga aptit glupskt kastar sig över nya områden och kategorier? Svaret finns att söka i en kulturstat i vårt Europa under detta sekel.

I detta perspektiv finns det inte längre någonting som förvånar. Passiviteten inför vidriga övergrepp som kidnappningar och avprogrammeringar smälter in i mönstret och blir i det närmaste en oförarglig välgärning mot den omyndigförklarade. Vad detta kommer att leda fram till, är ju helt uppenbart för varje samtidsorienterad människovarelse i detta land.

Helt plötsligt är man på väg att upptäcka att hanteringen möjligen skulle få större trovärdighet med lämpliga tillsatser av ”kristen etik”.

Kyrkan kommer säkerligen att trolla fram de synteser som övervinner alla protest- och indignationsnivåer i ett avhumaniserat samhälle.

Kampanj mot aga

Den av staten bekostade och genomdrivna landsomfattande anti-agakampanjen, är påflugen och fräck, men eftersträvar trots allt sitt hyckleri samma avprogrammeringseffekter.

Därför är agalagen farlig. Genom sin karaktär av generalklausul öppnar den dörrarna för det nakna godtycket. Det finns ingen som helst möjlighet att avgränsa och precisera vad som avses med ”kränkande behandling”.

Att lagen saknar straffsanktioner innebär definitivt inte att den är verkningslös. Det är både belysande och alarmerande att socialister och miljöpartister lät den diktera sina beslut i Stockholms kommunfullmäktige i en fastighetsfråga.

Det kompromet terande beslutet brännmärktes av den borgerliga majoriteten i fastighetsnämnden såsom *"en ny princip för kommunens fastghetsaffärer - nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej. Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt."*

Två prominenta kommunpolitiker i stadshuset, *Carl-Erik Skårman* (m) och *Samuel Strandberg* (fp), signerade det särskilda uttalandet. För kommunisterna däremot, stod det klart att det uppseendeväckande avslaget skulle ses som ett led i kommunens opinionsbildande verksamhet mot Maranataförsamlingen. *"En spark i baken"*, ansågs förslagsvis vara en tänkbar slutuppgörelse. Socialdemokraternas torftiga argumentation för ett diskriminerande avslag var av samma valör.

Knappt tre år tidigare utlöstes en veritabel förtalskampanj, initierad av socialdemokraterna på orten. Socialdistriktet yrkade i en skrivelse med fantasispäckade lögner på att fastighetsnämnden skulle förhindra att Maranataförsamlingen blev hyresgäst i de tillfälligt upplåtna lokalerna. Ledamoten *Ylva Häckner-Gille* (fp), reserverade sig i ett särskilt uttalande vari hon hävdar att brevförslaget *"strider mot grundläggande principer i ett demokratiskt rättssamhälle"*, och fastslår att *"det inträffade kan ses som ett exempel på folkpartiledaren Bengt Westerbergs uttalande att rättssäkerheten genom små steg naggas i kanten genom den socialdemokratiska politiken."*

Den politiska makten bekämpar och förtrampar under fältropet ”barnens bästa” medborgargruppers elementära rättigheter så öppet och oblygt, att ett antidemokratiskt maktspel förefaller ha blivit epokbildande. Ett antikristligt monstrum ingen längre rår på. I det här fallet är det agalagen utan straffpåföljd, som får rättfärdiga åsikts- och religionsförföljelse, utan några massmediala turbulenser för maktbalansen

Vidare finns det väl ett klart samband mellan agalagen och det åtal JK väckt mot författaren till denna skrift. Brottet består inte i praktiserad aga, utan fastmer i en uttalad åsikt, som är grundmurat from och egentligen lika gammal och beprövad som människan själv. Brottsrubriceringen är högtidlig och allvarsmättad. Men gärningarna gör åtalet parodiskt för en rättsolärd, i vars föreställningar uppvigling är kopplad till subversiv, statsfientlig verksamhet på kuppnivå.

Det är alltså jag som i detta pluralismens förlovade land ska stå till svars för genuint kristen förkunnelse med bibelförankrade övertygelser och appeller.

Dessa uppseendeväckande händelser bär oblygt och öppet vittnesbörd om främmande principer för maktutövningen i vårt samhälle. De bär oroväckande bud om en diktatur i vardande. Måtte väljarskarorna vakna, och rösta därefter, för vårt lands skull!

Nya lagar

Under senare år har det kommit en hel serie lagar som mycket påtagligt beskär föräldrarnas inflytande inom olika områden. Det innebär inte att föräldrarnas skyldigheter förändras. Lagen uttalar visserligen klart att deras förpliktelser är att vårda och fostra sina barn. Men vilka möjligheter erbjuds föräldrarna att fostra sina barn i ett samhälle, där man successivt berövar dem myndigheten att fungera i föräldrarollen? Genom lagstiftningen är det möjligt att under det lockande mottot ”Barnens rätt” tillförsäkra staten godtycklig makt över dem, på bekostnad av föräldrarätten och dess fundament, vårdnadsrätten.

Advokat *Lennart Hane* gav för några år sedan ut en liten skrift med titeln *Förstatligandet av våra barn*. Han hävdar med bestämdhet att vårdnadsbegreppet utmönstrats i lagförslaget, både som begrepp och rättsinstitut, till förmån för det nya ordet *föräldraansvar.*

Under framhävande av likställighetsprincipen, fördelas föräldraansvaret på de biologiska föräldrarna eller *annan person*, med godtyckliga ingripandebefogenheter för socialnämnden att låta domstolen utan annan rättslig reglering än uttrycket ”barnens bästa” överflytta vårdnaden, respektive beröva de biologiska föräldrarna vårdnadsrätten.

Det sägs också att föräldrarätten är en i raden av medborgerliga fri- och rättigheter som vidmakthållits; utan uttryckliga lagbestämmelser. Den har inte ens inskrivits i konstitutionen, utan fastslagits såsom en underförstådd, urgammal rättighet.

Det rättsliga skyddet har historiskt sett beaktats genom den ställning familjen tillerkänts av samhällsordningen.

Samhället är byggt på familjen. Rättssäkerhetens krav, liksom skyddet för familjen och samhörigheten mellan barn

och föräldrar, har respekterats såsom en lika självklar som, i rättsväsendets grundvalar ingjuten, fundamental fri- och rättighet. Den har respekterats när frågor uppkommit om rättsliga regleringar av barnets tillvaro.

Vid inbrytningar i föräldrarätten genom barnavårdens arbetsfält, har det ansetts vara av särskild vikt att uppställa regler och villkor för förfarandet, så ofta livsavgörande beslut där ska fattas.

Barns skiljande från föräldrar, barns och ungdoms placerande hos främmande människor eller institutioner, har ansetts vara ingrepp av den utomordentliga betydelsen för barn och föräldrar, att fasthet och stadga i barnavårdsorganisationens arbetssätt var särskilt påkallat.

Samhällets ingripande betecknas som administrativa frihetsberövanden och därmed jämförliga ingrepp, vilket bland annat uttrycker respekt och vördnad för friheten. Man eftersträvar att genom detaljerade regler för förfarandet sätta gränser för ett tvång som exempelvis i utredningssyfte kunde få utövas mot enskild.

I lagförslaget SOU 1979/63, underkännes föräldrarättigheten som en medborgerlig fri- och rättighet av hög, för att inte säga högsta, dignitet. Genom att ihärdigt betona ”barnens bästa”, införes statens godtyckliga makt, som om godtycket vore långt värdefullare än grundläggande medborgerliga fri- och rättigheter.

Lagen som propagandainstrument

Den sociala samlevnaden utsätts för mycket kraftiga angrepp från statens sida. Det vi, sedan urminnes tid, kallar normala samlevnadsformer, ersättes med nya. De nya är med samma historiska referens perversa och abnorma.

Lagar produceras med otrolig hastighet. Lagar som ingriper i medborgarnas liv, fastän de flesta inte har en aning

om ens att de existerar.

Jag är helt övertygad om att de flesta vet mycket litet om motiveringarna för agalagens tillkomst. Att den exempelvis inte har någon straffrättslig funktion, utan är ett propagandainstrument för att framtvinga en majoritetsbesluten ideologi. Den klart uttalade avsikten är att uppfostra folket till ett likriktat beteende.

Det låter förfärligt otäckt med sådana sovjetinfluerade intentioner. När man i föräldrabalken skriver in förbud mot alla former av kroppslig tillrättavisning eller annan kränkande behandling, så är det fråga om ideologisk styrning. Vad vet medborgarna om vilka konsekvenser detta får?

Vidare har vi den nya formuleringen av antidiskrimineringslagen, där man upptäcker samma syfte. Lagen är förankrad i en modevåg som ger sken av nya vetenskapliga rön och att man i människokärlekens tjänst, vill lätta på bördorna för vad man kallar en förtryckt grupp medborgare. I detta fall de homosexuella. På några få decennier har lagstiftningen fått funktionen att ge skydd åt en pervers livsföring, samtidigt som den underminerar rättsskyddet för familjen.

Ordets makt

Man försöker urholka begreppen och ger dem ett helt nytt innehåll. De står idag för något helt annat än de gjorde tidigare. Därför kommer sådana uttryck som ”*aga*” att ges sken av att vara ”*misshandel*”, och perversa förhållanden, som praktiserad homosexualitet handlar om ”*förmåga till kärlek*”.

Språket ställs i de politiska syftenas tjänst. Psykiatern i Nürnbergrättegången, *Leo Alexander*, berättar från Tyskland under 30- och 40-talet hur ”*propagandan på ett högst effektivt sätt och på anmärkningsvärt kort tid förledde den*

allmänna opinionen. Som ett led i denna, ingick förskönande omskrivningar. Språket hade ställts i de politiska syftenas tjänst, och såsom man talade, började man tänka.

Ordets makt över tanken är stor - särskilt om de upprepas tillräckligt ofta i massmedia och det dagliga umgänget. Det gäller inte minst det moderna samhället", hävdas det i boken Tid för motstånd av *F A Schaeffer.*

På det här viset arbetar man fram en syn med ett väsensfrämmande element för vår kultur och vår tradition.

Så kan man bedöma den helt allmänt. Men ur kristen synpunkt, är detta att betrakta som kvalificerad laglöshet.

Regeringens försök att lagstiftningsvägen propagera för sina humanitära övertygelser bland de "oupplysta", demonstrerar tydligt och öppet en ovilja *mot* och oförenlighet *med* den kristna tradition, såsom den uttrycks i Gamla och Nya Testamentet och i vår egen historia. Det är förmenta, nya, vetenskapligt lanserade insikter, som satt sina främmande spår i den lagstiftning som alltmer tenderar att bli en krigsförklaring mot all sann och levande kristendom.

Agalagen är på sitt sätt ett symptom på en oförsonlig fiendskap. En antikristlig statsmakt mobiliserar totalt för att nergöra allt motstånd och alla hinder för nya inbrytningar och erövringar. Fenomenet är rikt illustrerat i historisk och profetisk litteratur. Ett skandalanfrätt Sverige utgör inget neutralt undantag! Måtte våra ledare inse det, och söka räddningen för vårt folk där den finns!

Det är angeläget att inte kapitulera för denna kampanjliknande infiltration av statliga förslag och direktiv, som på ett påtagligt sätt inkräktar på föräldrarnas och familjens integritet. Antingen det gäller agalagen eller andra lagar som griper in i frågor som har med yttrande- och religionsfrihet att göra.

Dessa lagar verkar upplösande. De skapar nya attityder

och en helt ny mentalitet. Ur vilka källor emanerar denna krigslist mot familjen såsom suverän och naturlig institution för uppfostran och samlevnad? Vad kommer de att leda till för resultat med avseende på vårt samhälle?

En kristen kan inte uppge sin självklara plikt att fostra sina barn. Han måste ge dem den bildning och undervisning han finner vara förenlig med sin tro och övertygelse.

Påståenden om att sakligt grundade och kristet motiverade protester mot en religionshämmande och familjeupplösande lagstiftningsiver skulle ha någon politisk koppling och förankring, är så befängda att de utmanar löjet mer än förnuftet. Man får emellertid inte blunda för det faktum att publicitet med sådana vinklingar och vridningar så småningom kan leda till att okonventionella och oetablerade andliga rörelser generellt och okritiskt ges en fascistisk stämpel och kommer att få sin offentliga behandling därefter.

Så länge detta samhälle inte förfogar över något tillnärmelsevis bättre alternativ än familjeinstitutionen för barnens födelse, fostran och uppväxt, kommer denna kamp att fortsätta i adekvata och möjligen intensifierade former, och om så krävs, med utomparlamentariska metoder.

Den kampen för mänskliga fri- och rättigheter motiveras och legitimeras av en kristen människosyn, utan något som helst behov av att snegla på opinionsundersökningar eller numerära jämförelser med andra här eller där.

Det är tro, omsatt i praktisk vardagsreligion utifrån en kristen livssyn. Agaparagrafen markerar en kollisionskurs som förr eller senare leder till frontalkrock med medvetandegjorda, orädda kristna föräldrar, uppburna av en fungerande församlingsordning.

Det är förunderligt, vad litet människan egentligen lär av historien. Agalagen är ett typiskt utslag av detta övermod.

Biografiska skildringar om den antika världens undergång, upplevs såsom dagsaktuella rapporter från vår egen tid. Lagstiftningsraseriet var ett uttryck för den befängda idén att man genom nya lagbud kunde åstadkomma en god atmosfär och anda i samhället.

Denna naiva övertro på formella tvångsmedels möjligheter att mentalt förändra människan, ledde till en massproduktion av lagar och förordningar.

Till sist var så gott som varenda athenare lagbrytare, utan att de ens visste om lagarnas innehåll och existens.

Det är nog fråga om att vi med enkel aritmetik och de baskunskaper historien förmedlar till oss, kan räkna ut vad framtiden kommer att bära i sitt sköte för en kulturstat som släppt loss vilddjuret utan vilja och förmåga att tämja det. *"Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?"* Vårt samhälle är havande med ödessvaren på dessa testfrågor ur Uppenbarelseboken!

En romersk historieskrivare, *Cornelius Tacitus* (omkr 55-120) säger salomoniskt: *"Corruptissima republica plurimae"* - Ju större rikets förfall, desto flera lagar.

Aposteln Paulus vill förmå oss att dra den enda riktiga slutsatsen av detta omvälvande konstaterande: *"Den nuvarande världsordningen går mot sitt slut".*

Väckelsekristen livsstil med det korta perspektivet i rastlösa förberedelser för församlingsordningens fullkomning och förhärligande, rekommenderas trons folk.

Ett angiverisystem

Eftersom lagen om förbud mot aga har trätt i kraft frågar man sig hur samhället kan övervaka att lagen efterlevs. Paragrafen kommer förmodligen att verka mer demoraliserande än förebyggande. Den skapar hycklande attityder, eftersom man utåt sett kommer att vara lojal mot en lagstiftning som dock inte tränger in i de slutna kamrarna.

Hur ska samhället kunna vaka över att föräldrarna inte ger barnen stryk? Det är i och för sig ingen avlägsen tanke att statens många nämnder tar emot anonyma anmälningar, veritabla angivericentraler, dit medborgarna kan framföra anklagelser utan att behöva stå för dem.

Barnomsorgen har ju utomordentliga möjligheter att pumpa barnen om förhållandena i hemmet vid alla sina barnrika institutioner. Med rätt ställda frågor kan misstanke lätt näras om att aga förekommer i barnets hem.

Detta sätt att göra barnen till hemmets angivare och förrädare är förödande och kränkande, och blir etter värre då det leder till razzialiknande nerslag i hem med vanligtvis överrumplade föräldrar.

Den miljöförgiftningen gör det dessutom fullt tänkbart att grannarna lägger örat mot väggen och lyssnar efter barnskrik. Ska den här lagen fungera, måste man maximera kontrollen över den enskilde medborgaren.

Var och en kan förstå vilken atmosfär detta angiveri kommer att skapa. Hur ska det bli för kristna grupper som redan nu är utsatta för överdriven uppmärksamhet för sin kristna tro och livsstil?

Hur ska samhället med någon större effektivitet kunna vaka över att föräldrarna lojalt och laglydigt anpassar sig till en lagstiftning som de finner fundamentalt strida mot deras moraliska värderingar och skyldigheter?

Lyckas man skrämma föräldrarna till underkastelse, så är det barnen som blir de stora förlorarna. Det är nämligen en livsnödvändighet för barnen att deras föräldrar har tid och möjligheter att intressera sig för dem, och orkar med att fostra dem för livet.

Den kompakta misstro framför allt väckelsekristna föräldrar har rönt i den offentliga debatten under årtionden, har naturligtvis satt sina skräckinjagande spår. Fostrargärningen inringas av hotbilder med föräldrarna generellt utklassade med ett smutskastat förmyndarskap och ifrågasatt vårdnadsrätt.

Det är dessa tuktade och passiviserade föräldrar det nu är hög tid att aktivera och entusiasmera till fast och beslutsam insats till barnens fromma. För alla bör det stå klart att förment olämpliga uppfostringsmetoder, trots allt, kan vara bättre än inga alls!

Till syvende och sist är det dock hematmosfärens kvalitet som mer än något annat har betydelse för barnets psykiska hälsa. Med eller utan aga, hittar kärleken medel och metoder för omsorg och kreativitet. Därför; avväpna staten initiativen, och beväpna hemmen med myndigförklarade föräldrar!

Dubbelspel

I ett förlängt perspektiv, kan medborgaren påläggas en slags medborgerlig *skyldighet* att ange, då han ser barn tuktas. Barnen måste i skolan fostras att anklaga sina föräldrar. Hur kommer de familjer att se ut, där barnen ges juridisk kapacitet att uppträda som sina föräldrars åklagare?

Den situationen kommer att verka mer förödande på samhällskroppen än alla de misshandelsfall vi idag kan registrera.

En barnpsykolog uppviglade i en facktidning en skärrad

mor och hela läsekretsen att bryta mot agalagen och ge en bångstyrig son en klatsch på stjärten. Barnpsykologen ansåg nämligen det vara försvarligare än att modern genom sonens upptåg nedbruten skulle hamna på mentalsjukhus.

Trotsåldern har sina utbrott som ibland behöver verkningsfull fördämning om den inte ska slita sönder tillvaron för övriga familjemedlemmar. Varför inte inse det?

Chefsredaktören kom igen i ett senare nummer, där hon bagatelliserade det riskfyllda rådet och markerade distans till den ”sekterist” som lånat det publicistiskt i TV.

Snabbt och tidstypiskt bortförklaras fadäsen. Den fysiska tillrättavisningen hör nämligen hemma under föräldrabalkens agaparagraf, om den inte räcker till för ett misshandelsåtal enligt brottsbalken. Därmed är emellertid inte de samhälleliga reaktionsmöjligheterna uttömda. Föräldern kan dessutom angripas med sociallagstiftningen, och administrativt berövas vårdnadsrätt eller påtvingas samhällsvård.

Den bistra verkligheten tycks Vi Föräldrars samtidsorienterade chefsredaktör inte förmått smälta. Men så nära och lömskt lurar de samhälleliga repressalierna på de föräldrar, som idag tar sitt fostraransvar på verkligt allvar.

Regeringen försöker klara sitt dubbelspel med att bära fram *ett* budskap om agalagen inför internationell opinion och Europakommissionen för Mänskliga Fri- och Rättigheter och *ett annat* för inhemskt bruk. Agan blir på en och samma gång både tillåten och otillåten. Med kluven tunga och dubbla budskap, slingrade sig den svenska statsmakten ur greppet genom att inför kommissionen hävda den föräldrarnas agarätt, som den här hemma förbjuder och kriminaliserar.

Straffrättslig påföljd eller inte; vad hjälper det, då den långt viktigare vårdnadsrätten blir ifrågasatt och tvångsomhändertagande verkställt?

Europarådet har bedyrats:

”Därav följer att en lätt kroppslig tillrättavisning av ett barn från föräldrarnas sida, såsom en örfil eller en dask i baken, på ett sätt som icke ger upphov till skada, utan allenast en ringa, kortvarig smärta, icke skulle vara ägnad att föranleda åtal.”

Barnens bästa

Genom den paralyserande besvärjelseformeln ”barnens bästa”, har staten skaffat sig ett övertag över föräldrarna. Man tar i lagtexten för givet att staten vet bättre, och kan ge barnen bättre vård och omsorg än föräldrarna själva.

Det borde vara självklart att ge föräldrarna förtroendet att fostra sina egna barn. Istället skaffar man substitut, batterier av samhälleliga experter, som ska tillgodose ”barnens bästa” inom olika områden.

Relativt små problem mångmultipliceras då de ska lösas byråkratiskt genom psykologer, psykiatriker, sociologer, pedagoger och jurister.

I verkligheten har det otroligt litet med barnens bästa att göra. Det handlar mera om *statens makt.*

Vad som i verkligheten sker i denna maratonprocess, är att föräldrarna avväpnas förmyndarskapets auktoritet och reduceras till åskådare under sken av att ett statligt föräldrasubstitut tillförsäkrar barnen ökad rätt.

Först konstrueras ett motsatsförhållande som naturligen inte existerar. Därefter reduceras relationerna mellan barn och föräldrar till ett rättsligt partsförhållande, där staten maktfullkomligt tilltvingat sig rollen såsom barnets garant och skydd *mot* föräldrarna.

Familjeinstitutionen i underläge

Förloraren i detta förödande maktspel är ju familjeinstitutionen, och framför allt barnen. Föräldrarna blir maktlösa och vanmäktiga i en hopplös fostrargärning, med statligt överförmynderi som konstant hotbild.

Inför nämnder och domstolar som ska avgöra omsorgstvister där barnen tilldelas rollen som sina föräldrars motparter, har föräldrarna psykologiskt, juridiskt och ekonomiskt underläge, med allt vad det innebär av anfrätt trovärdighet till myndigheten.

Inför en vanlig domstol är det åklagaren som ska bevisa den åtalades skuld. Men i mål av den här typen är det föräldrarna som påtvingas den hopplösa uppgiften att inför domare, nämndemän, socialsekreterare, barnkonsulenter, jurister, psykologer och psykiatriker, bevisa sin oskuld. Denna omvända bevisföring gagnar i varje fall inte föräldrarna, och långt mindre de drabbade barnen.

Helt vanliga föräldrar som av någon anledning zoomats in och fått argusögat forskande in i sin familj, har ytterst små chanser att komma undan psykisk och fysisk misshandel i denna skärseld. ”Barnens bästa” har blivit ett fäl rop, som med underbetyg stämplar ut hemmet som resurss vagt och olämpligt. Panikslagna och handlingsförlamade föräldrar följer i tvångsvårdens spår, och skadeverkningarna blir långt större än misshälligheterna man vill eliminera.

Statens enorma maktapparat kan sättas i rörelse för agamisstankar utlösta av ett blåmärke eller en anonym anmälan baserad på en misshandelsskröna om grannen.

Det är förbryllande att denna allt vanligare form av legaliserad barnmisshandel inte blir föremål för en mycket större undersökande massmedial uppmärksamhet. Borde inte den offentliga sektorn strypas; eller i varje fall se sig om efter andra uppgifter för sin existens?

Den pålitligaste kunskapskällan

Finns det tillförlitlig kunskap om barnuppfostran, som skulle kunna gälla för alla tider och i varje fall för kristna människor? Jo, för en väckelsekristen är bibeln kunskapskällan. Människor har i alla tider haft svårt att acceptera vissa delar av bibeln. Vilka delar det varit, har betingats av historiska förhållanden.

Bibeln är en utomordentlig lärobok i pedagogik, psykologi och sociologi. Och den är helt oersättlig. Den spänner över en stor tidrymd och tecknar olika kulturer, utvecklingsstadier, ekonomiska system, strukturer, miljöer och samhällsförhållanden. Därför kan den också ge vägledning i både primitiva och kultiverade förhållanden. Ändå är inte bibeln i första hand en lärobok i dessa ämnen, utan livsorientering i frälsnings- och evighetsfrågan.

Om människan bestod av bara en kropp, skulle vi kunna tömma allt vetande om henne, genom att studera fysik och kemi, biologi, anatomi och psykologi. Men människan är något mera, något högre. Hon skiljer sig från den övriga skapelsen genom att det finns en gudslikhet hos henne i fråga om moral och intelligens.

Människan ska inte styras av instinkter, utan ledas av kunskaper hon förvärvar och magasinerar. Lära av erfarenheter att bruka intelligensen. Människan är mera än en kropp inplanterad i tiden. Hon är en andevarelse för vilken en högre livsdimension gäller. Hon upphör inte att leva, även om det biologiska livet tar slut. Livet fortsätter nämligen i en annan form och annan kropp genom uppståndelsen ifrån de döda. Det är kristendomens centrala frälsningssanning, och det kommer att prägla en kristens hela livsföring. Människan har sin upprinnelse i Gud och återvänder till Gud.

År 1983 kom det femte bandet av den studiebibel Norm-

ans förlag producerat. Detta förnäma bibelverk har blivit en eftertraktad undervisningslitteratur för söndagsskollärare, ungdomsledare, pastorer, missionärer och övriga kristna i vitt skilda sammanhang över hela Norden.

Kvaliteten i utredning och källgranskning borgar verkets nio redaktörer för. Bland dessa känns igen *Toralf Gilbrandt, Bertil Gärtner, Stig Wikström, Aapeli Saarisalo*. Samtliga med grundmurat förtroende bland Nordens kristna. Agabegreppet behandlas med stor omsorg och kunnighet. Avslutningsvis slås fast:

"'Paide´vo´(av pais; barn) var bland grekerna det vanligaste ordet om att fostra och undervisa det uppväxande släktet. Denna fostran bestod dels i meddelanden av kunskap, undervisning, dels olika övningar, och dels andra medel som de ansåg nödvändiga för att skapa disciplin och forma karaktären, däribland också aga.

I NT används ordet delvis i samma betydelse, men på samma sätt som i Septuaginta används ´paide´vo´ särskilt i religiös betydelse om Guds aga och fostran av sina barn, t ex Hebr 12:6; Upp 3:19. En dylik religiös betydelse av ´paide´vo´ är däremot okänd i profan grekiska. ´Paide´vo´ i betydelsen "tuktan", används egentligen inte om att straffa i juridisk mening - som en gottgörelse - och alls inte som hämnd, utan om att uppfostra och förädla och böja sinnet och viljan. Därför bör vi aldrig betrakta denna aga som ett utslag av vrede, utan av kärlekens omsorg och fullkomliga vishet."

Misshandel och aga

Är verkligen "aga" och "misshandel" synonymer? Kan man i bibeltexterna ersätta det ena med det andra, utan att hela texten förändras?

Låt oss gå till bibeln och läsa i Nya Testamentet: *”Han* ***misshandlar*** *med riset var son som han har kär. Det är till eder fostran som I fån utstå lidande; Gud handlar med eder såsom med söner. Ty var finnes den son som icke bliver* ***misshandlad*** *av sin fader? Om I lämnadens utan* ***misshandel****, medan alla andra finge sin del därav, så voren I oäkta söner och icke äkta.*

Vidare: *vi hava haft köttsliga fäder som* ***misshandlade*** *oss, och vi visade försyn för dem; skola vi då icke mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, så att vi få leva? De förra* ***misshandlade*** *oss ju för en kort tid, såsom det syntes dem gott, men denne* ***misshandlar*** *oss för vårt verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet.*

Väl synes all ***misshandel*** *för tillfället vara icke till glädje, utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som hava blivit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet.”* (Hebr 12:6-11)

Den här bibeltexten har jag moderniserat. Jag har konsekvent plockat bort ordet ”aga” och satt in ordet ”misshandel” istället.

Kan det möjligen vara så att aga och misshandel i realiteten inte har ett dugg med varandra att göra; att dessa ord är oförenliga motsatser?

Lydnadens betydelse

I bibeln finns ett underbart familjeprogram. Exempelvis i Paulus´ brev till Efesierna heter det:

”I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren!” Gud gör klart för oss att det finns en djupare mening i lydnaden. En lydnad i Herren. Det är fråga om vad som ger lydnaden motivering, och vad denna lydnad med nödvändighet leder fram till. Vi måste se frågan ur evighetsperspektiv. Det heter nämligen vidare i kapitlet:

”I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty detta är rätt och tillbörligt. ´Hedra din fader och din moder.´Det är ju först detta bud som har ett löfte med sig; ´för att det må gå dig väl och du må länge leva på jorden´. Och I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan fostren dem i Herrens tukt och förmaning.” (Ef 6:1-4)

Så beskriver bibeln det normala och naturliga. I 1981 års översättning står det: *”Ni barn, lyd era föräldrar för Herrens skull, det är er skyldighet.”* Det finns gudomliga lagar man inte får överträda, om man vill ha Guds välsignelse. Det gäller barnens bästa, men självklart också föräldrarätten, förmyndarskapet och föräldraansvaret.

Allt säger oss att aga är nödvändig. Förnuftet säger det, samvetet säger det, bibeln säger det. Hela skapelsen bär entydigt vittnesbörd om att det måste finnas korrigeringsmedel. Jesus sa att den gren som bär frukt rensar han för att den ska bära mer frukt.

Skapelsen måste underkasta sig den ans skapelsens Herre funnit nödvändig för mognad och förädling. I alla sammanhang förekommer tukt. De fyrbenta djuren fostrar sin avkomma, liksom de flygande och krälande djuren fostrar på sitt sätt med tukt. Och vår fader i himmelen tuktar oss, för han vet att det är nödvändigt för oss.

”Gud behandlar er som söner. Var finns den son som inte tuktas av sin far? Om inte ni blir tuktade, lika väl som alla andra, är ni inga riktiga söner, utan oäkta.” (Hebr 12:7, 8)

Den förädlande smärtan

Vår tids sex- och njutningskultur har gett oss föreställningen att allt som har med smärtförnimmelse och tukt att göra, är skadligt. Läkemedelsindustrin exploaterar människans rädsla för smärta. Den producerar en massa okynnespreparat som bedövar smärtorna en stund, och profiterar på våra behov av smärtlindrande medel. Många lever i en kemisk lyckotillvaro, främmande för verkligheten.

Bibeln gav människan ett underbart program att realisera, fastän hon övermannats av satan och fallit i synd. Hon skulle inte förlora sin ställning över den övriga skapelsen, utan bibehålla denna position, som blev manifesterad på ett nytt sätt. Människans regentegenskaper skulle komma till synes på vissa bestämda punkter.

Det står om mannen att han skulle äta sitt bröd i sitt anletes svett. Människans adelsmärke är viljan till arbete och förädling, dvs kultiverad natur. Det sägs också om kvinnan att hon skulle föda sina barn med smärta. (1 Mos 3:16, 17)

Smärta som förlöses i glädje har med förädling, förlossning och frigörelse att göra, och Gud ordnade inte lustgas åt kvinnan, för smärtförnimmelsen hade ett positivt egenvärde.

Som enskildhet kan dessa exempel verka förenklade och löjliga, men insatta i sitt större sammanhang har de logik och förnuft. Utan smärtförnimmelse kan människan aldrig luttras eller förädlas. Utan smärta kan hon heller aldrig uppleva någon njutbar gemenskap i tillvaron.

Den som flyr undan smärtan, kan inte uppleva vare sig riktig sorg eller riktig glädje. Och, vad som är värst av allt, den som aldrig upplevt lidandets djupa mening, kan heller aldrig erfara medlidande och delaktighet i andras lidanden.

Smärtan är i sig själv inte farlig. Är någon bedövad och

likgiltig, kan man väcka honom med en smärtförnimmelse. I smärtan finns också en beskyddande kraft, som ger anledning till nyttiga reflexioner. Man söker skydda sig. Man förstår signalerna, och tar varning av dem.

Kom ihåg, att den som inte blir agad, är oäkta och blir oduglig för livet. Den som agas, blir ödmjuk och brukbar i Guds tjänst. Det är ett hårt tal, och omodernt. Men framför allt är det en frigörande sanning utan försköningar eller svartmålningar.

Ståndsmässig fostran

Våra fäder agade oss för vår tillvaro i tiden. Men parallellt med denna aga, pågår en annan aga som Gud står bakom för att vi ska passa i en högre värld. Vi ska vara ståndsmässigt fostrade när vi kommer till det hem Herren har berett åt oss, så att vi kan assimileras i dess atmosfär och mönster.

När vi kommer hem, ska vi umgås med furstar och väldigheter i den himmelska världen. Ska vi passa in i det nya ståndet på den nivån, måste vi fostras med aga, och tuktas så att vi inte söker vårt eget, utan också söker andras bästa.

Alla vidskepliga reinkarnationsspekulationer är helt uteslutna i bibelns värld. Människan lever sitt liv en gång och frälsningserbjudandet når henne under denna hennes livstid. Agan är Guds metod att uttrycka äkthet för barnaskapet i faderlig omsorg och kärlek för tid och evighet.

Aga handlar om tillrättavisning, och inte om terror och sadism. Man kan inte isolera det som har med tillrättavisning och bestraffning att göra ur sitt naturliga sammanhang.

Det konstruktiva våldet

Det finns milt våld, som är absolut nödvändigt för att skyd-

da mot ett annat, mycket farligare våld med farligare konsekvenser.

Man ska rycka barnet undan en framfarande bil när det befinner sig mitt i vägbanan. Eller rycka det bort från ett annat hot som barnet själv inte upptäcker, och kanske inte vill eller har förmåga att förstå är förenat med livsfara. Då måste man använda någon form av våld, och situationen får avgöra vilken typ av våld som är tänkbar, och vad man har för repertoar att tillgripa i den speciella situationen.

Men om man nu gör det, är ju inte avsikten att uttrycka aggressioner eller hat. Det är kärleken som handlar med en enda avsikt: att rädda, att förhindra något ännu värre, och beskydda barnet. Det är konstruktivt våld, utan destruktiv ondska.

Det här är inte komplicerat att förstå. Därför vågar jag påstå följande: Det kan vara kränkande att inte ge barnen den ”tukt och förmaning”, som situationen kräver.

Aga ger upprättelse

Av största betydelse är naturligtvis den miljö och atmosfär som existerar i hemmet. Vad vi talar om är det naturliga förhållandet av kärlek och omsorg, som råder mellan föräldrar och barn. Är det fråga om antagonism, så är det rå misshandel; oberoende av vilken grad det måtte vara.

Kärleksfull aga kan aldrig bli kränkande, på samma sätt som inte heller uppmuntran, tröst, förmaning eller lek kan bli det. Omsorgsfulla föräldrar satsar allt för barnens personlighetsdaning.

Fostran för människovärde

Detta kan kanske vara svårt förstå om man inte har förmåga betrakta människan som något annat än ett däggdjur el-

ler en animalisk driftsvarelse. Men den kärleksfulla, fostrande agan är upprättande och återställande. Den är gemenskapsfördjupande. Den skapar inte svalg och distanser, utan innerlighet, närhet och värme.

Däremot är misshandel alltid kränkande; vare sig vi kallar den barnmisshandel, kvinnomisshandel eller någon annan form av misshandel.

Då aga behövs, är det kränkande mot barnet att inte ge den. Far och mor har barnets samvete på sin sida då de handlar. Barnet förväntar sig att föräldrarna ska reagera när det gjort något fel, och blir förvirrat, om reaktionen uteblir.

Barn förväntar att föräldrarna ska ge klara och bestämda besked. Ibland med ord, men i exklusiva situationer är det nödvändigt med andra åtgärder. Barnet upplever sig inte försonat, förrän situationen har upplösts på ett sådant sätt att man har funnit varandra efter förlåtelse och tillrättaläggande. Då kan man i frid gå vidare.

Att genom fysisk aga få ett märke på kroppen, är inte tillnärmelsevis så farligt, som att få djupa sår i själen på grund av underlåtenhet. Det är en misshandel, som kan få oöverskådliga verkningar.

De verkliga bovarna

Vill man verkligen komma åt barnmisshandel, vore det mycket bättre att lagstifta bort spriten, än att införa förbud mot aga. Men det går givetvis inte, så säger man, för folk skulle ändå klara tillgången.

Just i det fallet underkänner man, märkligt nog, helt lagstiftningens betydelse. Den lagstiftning som man tilltror förmågan att eliminera misshandel, är helt oduglig som vapen mot olika former av missbruk.

Det samhället är redo att legalisera, blir samtidigt accepterat och inlemmat i det sociala mönstret. Kampen mot våldet måste ske utifrån riktiga utgångspunkter.

Boven är sprit och droger, och det ekonomiska systemet, som tvingar barn och föräldrar att leva åtskilda från varandra i olika världar.

Problemet har naturligtvis också att göra med den pågående familjeupplösningen, påskyndad av den nya familjelagstiftningen.

Man angriper systematiskt familjelivets fundament och lanserar ständigt nya samlevnadsformer. Och vilka är det som drabbas av lättsinnet och ansvarslösheten, som den nya lagstiftningen sanktionerar? Var finns omsorgen om barnen, när man lättfärdigt stiftar nya lagar om exempelvis sambo- och hamboförhållanden?

Sedan tvingas dessutom barnen in i en skola som till sin karaktär är destruktiv. Så återstår inget annat än att angripa symptom och ersätta verkliga och naturliga former och mönster med ständiga provisorier, som skapar ännu större förvirring, rotlöshet och rastlöshet, för att så småningom ända i det kaos som finns i förlängningen av detta laglösa perspektiv.

Sprit och droger möter inte tillnärmelsevis samma hätska anfall som framsuggererade nonsensorgier hos s k religiösa extremister. Det är ganska märkligt att när man känner sig motiverad att mobilisera sina resurser för att gå till attack mot misshandel, då angriper man en så marginell företeelse som fundamentalistiska kristna. Dessa människor påstås vara indoktrinerade till att misshandla, det krä-

ver deras församlingsledning, hävdar auktoriteterna.

Det där är ingenting annat än kvalificerad galenskap, utan proportioner. Det stora hotet som man borde attackera med samlade krafter; både med etiska, ekonomiska, religiösa och medicinska åtgärder, det förbigås med taktisk tystnad. Ty drakarna är beroende av den kommersen, och lever på den. Hur skulle det se ut, om det inte fanns tillgång till spirituosa på redaktionerna, eller i andra maktcentra?

Det låter som ett eko ifrån en gången tid då föräldrar tvingats fram i försvarsställningar för att försöka hejda förrående smutskastning.

Våra barn - det dyrbaraste vi äger

Igenkännande rörs man till tårar, då man läser om fromma föräldrars uppriktiga försök att förklara och försvara sig inför en oförstående samtida opinion. Uppgiften är hopplös. Det går inte att vinna gehör för att tillbakavisa alla de kränkande lögner profana och religiösa makter och medier samlat till karikatyr- och vrångbilder, vilka gav rekvisit för samhällssanktionerade förföljelser mot dem.

Vi lånar ett typiskt exempel, citerat ur *"Den tredje reformationen"*, del 2, av *Karl Kilsmo.*

Här behandlas frågan om barnens uppfostran i den kristet kommunistiska församlingen: *"I sitt svar tar Peter Waipot i ganska hårt. Det heter bl a:*

"Ni lutheraner borde veta, att våra barn är det dyrba-

raste vi äger inför Gud och att vi har den största omsorg om dem. Gud själv kommer att vittna härom på domens dag. Våra belackare borde veta, att de förvränger det sätt, på vilket vi uppfostrar våra barn. Ty vi tar medvetet hand om våra barn och ger dem en god uppfostran. Det är vår strävan att uppfostra dem till lydnad för Gud och inplantera i deras hjärtan en rätt moral och Guds bud.

Vår uppfostringsmetod är denna:

1. När barnen är två eller tre år tar föräldrarna med sig dem till vår kindergarten. (Obs! Huteranerna införde kindergarten före alla andra.) Här får barnen först lära sig Herrens bön.

2. Så snart detta är gjort, och barnen vuxit till mera, undervisas de i några praktiska ting. Pojkarna får lära sig läsa och skriva, och flickorna får lära sig att spinna och sy.

3. Barnen skötes om av utvalda systrar och skolmödrar. Det finns också en manlig skollärare.

4. Vid måltiderna får barnen lära sig att tacka Gud både före och efter maten.

5. Morgonbön och aftonbön hålles med barnen. Och en gång i veckan undervisar läraren barnen om ett kristet liv.

6. En syster och en assistent vakar över barnen hela nätterna."

Statens radio- och TV-monopol, vår historias i särklass största elektroniska slasktratt, miljöfördärvare och giftspridare, är i sin policy och programverksamhet livslögnernas massproducent och konservator. Denna koloss på lerfötter, befäster ständigt sitt rykte som sanningsförvrängare och mytbildare. Hela tillvaron är fylld med dess slaggprodukter. Men den ryggradslösa massan förblir dock dess paralyserade och otuktade konsumenter, alltför väl medvetna om *"statens anspråk på att veta bäst och på att besitta suverän makt över äktenskapet och familjen"*, såsom en fransk

författare har uttryckt det.

Staten har genom dessa sina etermedier invaderat medborgarnas sinnen och förlamat deras handlingskraft och reducerat dem till mentalt och moraliskt deformerade jasägare.

Det är denna stat som på en och samma gång garanterar materiell välfärd och utsläcker liv för att utvidga och säkerställa sin makt; genom makthavarna, som är agaparagrafens blodbesudlade och inbilska framskyndare. En uppgörelse nalkas för detta familjemördande våldsregemente.

Kloka föräldrar, försöker hindra sina barn att bli fullständigt avtrubbade, bedövade och berusade av detta samhällsvåld, som vi kan kalla ”massmediavåldet”, mediaformer som används just för att ge förströelse och spänning i tillvaron, i form av underhållningsvåld.

Inflytandet av mediavåldet kan adderas ihop med många andra av samhällets understödda destruktiva krafter, och vi ser hur man använder sina enorma resurser på att istället attackera pseudohändelser, och göra sken av en djup indignation för barnens bästa.

Skulle man istället återgå till att bygga upp och rehabilitera familjerna, skulle troligen inte den offentliga sektorn, med psykologer, socialarbetare och terapeuter överleva.

Professionellt medlidande

När man ser alla de professionella gråterskorna träda fram i massmedia, undrar man vad de egentligen vill ha sagt. Är det inte krokodiltårar som fälls i strida strömmar, när man gör sken av att man vill barnens bästa och tror sig ha större möjligheter bedöma vad som är barnens bästa än föräldrarna själva och deras församlingar.

Man sätter sig på föräldrarna, omyndigförklarar, löjlig-

gör och hånar dem, mobbar dem i spalterna och angriper deras bibeltro, deras fundamentalism, deras åsikter, deras böner, deras undervisning, och katalogiserar och stämplar dem under skräckinjagande skällsord, såsom exempelvis ”religiös extremism”.

Handlar inte denna professionella sentimentalitet och detta medlidande om något helt annat än vad man vill göra sken av?

Är verkligen samhällets barnomsorg så enorm och positiv? Har lagstiftarna i alla avseenden satt sig in i konsekvenserna av de lagar de tagit, och har de förmåga att vara tillräckligt förutseende? Är det inte tvärt om så att lagstiftarna varit alldeles för samtidsfixerade? Med brist på historiska rötter och utan framtidsperspektiv, har de påverkats av modeinriktade beteendevetenskaper.

Under vissa perioder och förhållanden är det absolut nödvändigt att ”dölja” sina barn för trycket utifrån. Vi har utomordentliga förebilder, förmaningar och biografier i den heliga historien. *”Konungens påbud”* är inte alltid tillräckliga skäl för lydnad och anpassning. *”Kejsarens vrede”* får inte förskräcka och förhindra förverkligandet av en högre kallelse. Mose och hans föräldrar; exemplariska föredömen! (Se Hebr 11:23, 27) Kristna föräldrar behöver Mose vision och familjens civilkurage, genom en växande, fungerande och aktiv tro.

Jesus har gett oss en mycket aktuell och vägledande princip i orden: *”Given kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör.”* Att ge kejsaren vad honom tillhör, innebär verkligen inte att ge honom det han *begär*. Den moderna statsmakten bör i allt tydligare former bli påmind om sina gudagivna gränser.

En onödig och skadlig lag

En och annan har genomskådat hyckleriet bakom agalagen och uttryckt kraftiga protester. De har tagit avstånd ifrån den; också i riksdagen.

Exempelvis skrev moderate riksdagsmannen Tore Nilsson i sin motion inför regeringens proposition om förbud mot aga år 1978/79:67: *"Allvarligast är dock att regeringen här trampar på den kristna läran om föräldraansvar och åsidosätter kyrkans fundament. Den Heliga Skrift talar tydligt om agan som ett moment i fostran och samhällsvård.- - -*

Förslaget i propositionen måste dessutom betraktas som hyckleri; att vår generation och vårt folk är liberalare och förståndigare än föregående släkten och andra folk."

I en annan motion, inlämnad av moderate riksdagsmannen *Allan Åkerlind*, m fl, anfördes: *"Det är ytterst oroande om en lagstiftning införs, vars innebörd är så pass osäker. Ingen kan tydligen med någon större säkerhet säga vad som skall anses vara ´ annan kränkande behandling´. I Sovjet kan en vårdnadshavare förlora rätten till sitt barn om han undervisar barnet i kristen tro. Det skall väl inte gå så långt i vårt land att denna paragraf skall kunna tas till intäkt för liknande åtgärder beroende på vem som tolkar lagen?*

Lagförslaget vänder sig också enbart till vårdnadshavare. Det innebär att andra skulle stå utanför bestämmelsen, t ex fosterföräldrar som inte är vårdnadshavare, föräldrar med umgängesrätt som inte är vårdnadshavare, sammanboende, dagmammor, daghemspersonal, äldre syskon och alla andra som inte är vårdnadshavare. Flera remissinstanser har anmärkt på detta, men utan resultat.

I propositionen sägs att lagen skall följas av effektiv och

fortlöpande information. Vad kommer den att kosta? Till vilken nytta? Det talas om information i skolorna. Blir resultatet av den att barnen får veta att föräldrarna inte har rätt att röra dem, men att ingen ingriper om barnen slår sina föräldrar?"

Men nu säger de förment progressiva modernisterna att det är viktigt bryta den tradition dessa refererar till, för att komma ur den s k "våldscirkel" som man menar haft sådan negativ betydelse för många människor.

Det finns en avsikt i den här kampanjen, uttalad av socialnämnden i Stockholm innan agalagen antogs. Enligt socialförvaltningens åsikt, bör frågan om speciella informationsåtgärder tas upp, även ifråga om *"vissa inhemska extrema religiösa grupper, vilka direkt propagerar för s k 'kärleksfull aga', som systematiskt led i barnuppfostran"*.

Här är det helt uppenbart att man pekar ut en grupp medborgare, och riktar udden mot den och rekommenderar särbehandling. Den ska bli föremål för särskilda informationsåtgärder.

"Inhemska, extrema, religiösa grupper"- à la Maranata eller Livets Ord, och litet längre ut i periferin pingstväckelsen i trettiotalsmodell. (Knappast nuvarande pingströrelsen på det här stadiet!)

Det är förmätet att attackera dessa fromma föräldrar, som gör allt de kan för att hjälpa sina barn till rätta i en komplicerad värld, och som inte har någon annan önskan än att stötta dem. Men väckelsekristna med salt och ljus är naturligtvis ointressanta för samhällets profitörer. Och för de politiska partierna utgör de inget intressant väljarunderlag att exploatera.

Svammel i riksdagen

Man får intrycket av att vissa riksdagsmän står och svamlar

i riksdagens talarstol utan att betänka att deras ordkaskader slår tillbaka i fullt berättigat politikerförakt. Ur snabbprotokollet från riksdagsdebatten, torsdagen den 15 mars 1979, ger folkpartisten Margot Håkansson följande typiska expertråd till osäkra föräldrar:

"När man skall bedöma vad som är kränkande behandling , får man falla tillbaka på allmänna värderingar om vad som är förenligt med en god och kärleksfull uppfostran med respekt för barnets person."

Vilken förnuftig och övertygad kristen förälder skulle för ett ögonblick reflektera på att byta ut sina kristna värderingar mot något så nyckfullt och opålitligt som "allmänna värderingar" för att "bedöma vad som är kränkande behandling".

Den ena publikfriande galenskapen förstärker den andra till ett malplacerat narrspel. Hennes råd och fraser blir direkt motbjudande och löjliga, då hon i nästa andetag tydligen vill ge ett intryck av att åstadkomma en lägesrapport. Så här skenar hon vidare:

"Barn är i många stycken utlämnade till de vuxnas godtycke, i ett samhälle som inte alltid är speciellt barnvänligt, och som inte tar så särskilt stor hänsyn till barnens integritet och egenvärde."

Verkligen! Är det ur detta samhälle med dess brist på barnvänlighet och känslighet för barnens integritet och egenvärde, föräldrarna ska hämta de rekommenderade värderingarna? Säkerligen är detta ett seriöst och välpassande tal i riksdagen, men det saknar ju helt och hållet verklighetsförankring ute i det samhälle och i den vardag klingorna korsar varandra och konfrontationen mellan generationerna och inom dem äger rum.

Det finns inget samhälle som kan överleva utan åtminstone minimal myndighet och rangordning med självskriv-

na auktoriteter. Föräldrarna är av naturen tilldelade en sådan myndighet, och fungerar de dåligt, förbättras inte barnens situation genom statliga substitut. Just det förhållandet att föräldrarna förklaras vara inkompetenta för sin primära uppgift, är klart underbetyg för det samhälle som har sett dem födas och fostras.

Föräldrainstitutionen kan ju inte vara intakt om den fortgående urholkas på sin auktoritet och sina tvångsmedel för att i huvudsak fungera såsom reproduktionsanstalt och parkeringsplats för individer som tvingas leva under motstridande dubbelkommandon.

Den offentliga makten lovar, tar och kräver; allt eftersom det gagnar produktion och konsumtion, och manipulerar med lagstiftning och andra maktmedel för att nå *sina* mål.

Familjepolitiken ett fiasko

Den autonoma familjen blir ofta strykpojke i det maktspelet, med misshandlade barn och rättslösa och kränkta föräldrar som bortförklarade resultat. Vem vill erkänna att familjepolitiken är ett fiasko och har misslyckats, därför att den inte väjt för att skapa sådana samlevnadsformer där yrkesmässiga relationer i allt större utsträckning får ersätta de personliga familjerelationerna.

Det är väl frågan om att politikerna och massmedia behöver en skampåle där de åter igen kan nita fast väckelsekristna föräldrar, genom en frampiskad agahysteri, som kan hjälpa dem att dölja, och möjligen rehabilitera sina skamfilade familjeprogram.

Ytterst spelar det väl ändå ingen större roll vilken samlevnadsform som förordas, bara det bidrar till att de ekonomiska hjulen snurrar i allt högre tempo, så att förment allvarligare sociala våndor elimineras.

Den avideologiserade familjen bör därför vara liten, rotlös och ambulerande, och inte stor, stabil och förankrad. Omstruktureringen gör den manövrerbar och samtidsanpassad, med agatabun och abortfrihet, i kampen mot arbetslösheten.

Ack, vilken dårskap, i ett samhälle som under sken av att vara progressivt har öppnat avgrundens brunn, och därför i all oändlighet måste sila mygg och svälja kameler. En kulturstat med idolkult och människoförgudning i allt vidrigare former, och som i sin blinda kamp mot agan, bejakande ser en barn- och ungdomsgeneration påverkas, formas och behärskas av ett underhållningsvåld, långt bortom all mänsklig värdighet, och förvandlas till exponenter för de demoniska, kommersiella krafterna, som profiterar sönder alla de livskvalitéer och bestående värden den kristna familjen borgar för.

En högre lag

Det finns en lag som står över Sveriges rikes lag, och är mycket äldre än den. En lag som vi dessutom bär i vårt eget samvete, och ger oss rätt när vi handlar på det sätt vi bör göra.

Det är föräldrarnas skyldighet och förmån att utifrån den lagen och sina kristna värderingar använda aga i fostrargärningen. Den ena gången kan det vara naturligt med en klatsch på stjärten. Förvisso. Men i exklusiva situationer kan det vara nödvändigt med en risbastu.

Det finns inga bestämda modeller. Vad det handlar om, är vilket motiv vi är besjälade av, och vilket mål vi tänker oss som det högsta för vår fostrargärning.

Alla välmenta försök att bedöva och amputera de personliga förutsättningarna för skuldkomplex och skamkänslor, har sin förutsättning i förnekelsen av synd, ondska och djä-

vul. Detta blir ödesdigert för den stackars desinformerade och stympade människan. Det är som att för en perfekt bil, utrustad med all komfort, såsom goda vägegenskaper, överväxel samt effektiv och miljövänlig motor, ersätta bromsarna med ett system som är konstruerat för en lika modern barnvagn på fyra hjul. Man döljer verkligheten med nonsensteorier och samtalsterapier. Att beskära de nedlagda anlagen för skuldförnimmelser och skamkänslor, som leder till uppriktig ånger, innebär förr eller senare individuell och kollektiv katastrof.

I verkligheten handlar det inte om huruvida aga ska användas eller inte. Det är fråga om *vem* som utför den.

Om föräldrarna underlåter att utöva sin naturliga auktoritet, överlämnar de sina barn åt andra krafter.

Istället för föräldrarnas kärleksfulla tillrättavisning, blir det kamraternas mobbing eller samhällets repressiva krafter att tukta och näpsa.

Varenda människa kommer någon gång att vara föremål för tvång och bestraffning. Frågan är var den ska äga rum, och vem som ska utföra den. Ifråga om barnen är det naturliga givetvis att föräldrarna fostrar dem, och då det i exklusiva situationer är nödvändigt också korrigera dem med kärleksfull aga.

De människor som växt upp i hem där man knappt vet vad respekt och människovärde är, eller aldrig lärt sig vänlighet, mänsklighet och respekt för ålder som ett livsmönster, går ut i livet med alla ohämmade vilddjursinstinkter.

Så möter de det repressiva samhällets batonger och revolvrar; uniformer, fängelser, polisbilar, tvångsomhändertaganden och andra tvångsmetoder. Samhället är utrustat med enorma resurser. Om du inte sköter dig, och följer reglerna, så kommer bestraffningen. Den kan vara av ganska genomgripande karaktär.

Väckelsekristendomens uppgift

Om den levande kristendomen inte sviker sin uppgift och ryggar tillbaka för hot om statliga repressalier, kan den frimodigt hävda bibliska ideal och deklarera att agan är nödvändig.

Den moderna pluralismen har i sig en slags överkänslighet för levande kristendom i alla sina samhällsorgan. Samtidigt får klart antikristliga idéer och fördomar friktionsfritt fortplantas och befästas inom alla områden. Är det inte så att neutralitet och objektivitet saknar mening och finess, när nya religionssurrogat gör succé - såsom humanism och vetenskap?

Den nya, antikristliga religionen skapar mycket stora kommunikationsproblem mellan grupper som katalogiseras som progressiva eller konservativa opinioner. Det är de förment progressiva krafterna som helt dominerar i samhällets olika organ, och som med sin evolutionistiska människo- och samhällssyn behärskar organisationerna och medierna.

Väckelsekristendomen däremot stämplas, bland annat på grund av sin fundamentalistiska bibeltro och sin pessimistiska kultursyn såsom konservativ.

Här ligger orsaken till motsättningarna i de problem som berörts här. Vi känner ett behov av att ropa ut ett givakt till alla makthavare. Dem det vederbör, borde tänka på att den väckelsekristna övertygelsen inte äger lagstiftningens, politikens eller den allmänna opinionens anpasslighet.

Utvecklingen kommer i icke ringa grad att påverkas av om samhället väljer generösa eller rigorösa metoder i sitt umgänge med väckelsekristna föräldrar.

De väckelsekristna har ett informationsansvar, som de i stor utsträckning svikit. De har förlorat det provokativa elementet i sitt budskap, eller lindar in svärdet i bomull. De

vill inte verka militanta och anstötliga, utan kultiverade och lojala. De vill vara anpassade och strömlinjeformade, för att inte åstadkomma förargelse. Det är ett svek mot uppdragsgivaren och mot dem vårt budskap vänder sig till.

Predikanterna behöver få tillbaka skärpan och svaveloset i förkunnelsen och ge människorna riktiga och sanna informationer om livets verkligheter.

Fostran går inte ut på att göra oss till föredömliga sociala existenser, utan till hela och harmoniska människor. Den ska forma evighetsmänniskan. Vi föds och bör fostras för evigheten.

Gud är en nådig och frälsande Gud, men också en bestraffande Gud, liksom han är nådig, rättfärdig och barmhärtig. Det är inte motstridiga egenskaper, utan förenas i en gudom.

Allt detta har Gud klart och tydligt bevisat för oss i skapelsen och i bibeln, som också är förkroppsligad i Jesus Kristus, som för vår synds skull drabbades av Guds vrede. Ska vi kunna få sann kunskap, måste vi gå tillbaka till bibeln, och ödmjuka oss så att vi kan höra Guds röst.

Må detta mana oss till skärpt uppmärksamhet och intensiva förberedelser, så vi väl rustade kan möta den situation som statens och samhällets många utspel i frågor som rör religions- och yttrandefriheten och föräldrarätten varslar. Signalerna är tydliga.

Det är den kristna församlingens uppgift att riva ner sådant som reser sig upp mot den sanna kunskapen om Gud, och röja väg för evangelium om Jesus Kristus, där lagarna står i vägen för att människorna ska kunna orientera sig. Det är nödvändigt för de kristna att ha sådant civilkurage, att de kan röja väg för en sann förkunnelse och leda människorna fram till ett ställningstagande.

Lagstiftningen ska inte få beskydda människorna från förkunnelsen, utan de ska uppleva den så att de får dödande styng i sina samveten. De tider man haft revolutioner och förändringar, har det funnits idealister; profeter, författare, vetenskapsmän och annat folk som avsiktligt brutit emot förefintliga lagar. Vad hade hänt, om inte kristna bönder och annat enkelt folk hade rest sig upp emot konventikelplakatet som hindrade dem att ha små möten och brödsbrytelse? Om de hade bejakat alla lagar och följt dem, hade vi inte haft den frihet vi har idag.

Många vägrade underkasta sig något som stred mot rätten. Rättsbegreppen har inte varit förankrade i materialistiska välfärdsideologier, utan i ett rättspatos hos dem som kämpat för rätt och rättfärdighet med Bibeln som grund. Vi skulle kunna ta tusentals exempel från den heliga historien om detta.

Korsbärare i Jesu efterföljd

Vi behöver inte gå långt tillbaka i historien för att hitta exempei på civil olydnad. I vår församling finns exempelvis några unga män som är totalvägrare. De vill inte utbilda sig till soldater i svenska armén, för de vägrar skada en människa som Jesus lidit döden för.

Dessa män är ständigt efterlysta och lever i osäkerhet. De måste in i fängelse, eller betala kännbara böter för sin vapenvägran. Det finns platser i världen, där människor får sitta i fängelse flera år för vapenvägran. De följer sin övertygelse utan kompromisser och eftergifter och bekvämligheter. Istället för att bli vapenbärare, väljer de att bli korsbärare i Jesu efterföljd. Därmed är de stämplade för hela livet, och blir, i detta fall, fängelsekunder.

I dagarna har två av våra unga medarbetare ådömts fyra månaders fängelse såsom ”belöning” av den socialistiska staten för sin idealitet och oförvitlighet. Detta är både misshandel och kränkande behandling; reglerad och tilldelad av den demokratiska överheten som med sitt svärd bekämpar sann gudsfruktan och premierar allskköns ogudaktighet och perversiteter.

Vapenvägran är något som samhället kan acceptera under vissa betingelser. Men så fort jag uppmanar någon att ej bära vapen, då har jag överskridit toleransgränserna. Detta är nämligen brott: Uppvigling.

Den kristna församlingen – en kulturrevolution

Det är nödvändigt att församlingen blir en proteströrelse, en kulturrevolution för människovärde och tro i Jesu efterföljd. Saltbärare och ljusbärare. Låt inte lagstiftare, experter och byråkrater lura er genom sitt sätt att använda orden och trolla bort den sanna verkligheten.

Den politiska verkligheten stämmer sällan överens med den sanna verkligheten. Den ger sken av att vara ute i ärenden som främjar mänsklighetens utveckling och skapar förbättring i samhället. Den binder så upp människor i alltmer människofientliga system som hindrar individen att följa sitt eget samvete och sin tro.

På det sättet skapas en massmänniska. Församlingen kan inte plocka upp det bästa ur världen som man plockar russin ur en kaka, och sen kristna det. Tvärt om, signalerna till förbättringar har kommit från kristna människor som satsat sina liv för sin tro på Gud. Deras liv har burit frukt för kommande generationer, även om de ibland saknat förståelse i samtiden. Den frukten har vi fått i rikt mått, men vi har också förbrukat och förstört den.

En människa som tror på Gud förmedlar till nästa gene-

ration välsignelse. En nation med troende människor har en enorm tillgång för samtiden, men framför allt för framtiden. Det som gett vårt land social framgång, trygghet och stabilitet, är inte i första hand våra naturtillgångar, industrier och kanoner.

Hemligheten har varit att det funnits kristna människor som levt i sparsamhet och omsorg om hem och familj. Nya generationer har ryckt åt sig bekvämligheterna och i egoism sagt nej till försakelsen, kampen och smärtan, och nej till Gud. På några decennier har det brutits ned som byggts upp i århundraden, och det genom en lättfärdig och ytlig generation.

Livsområde efter livsområde avpersonifieras och byråkratiseras. Familjen drabbas också av denna strukturförändring. Hemmen förlorar närhet, intimitet och värme. Sårbarheten och främlingsskapet förstärks. Närmiljön ändrar karaktär för socialt umgänge, avbördad inbördes omsorg. Detta vacuum utfylls vanligtvis med de universalmedel som finns inom räckhåll. Diffusa och svårdefinierbara besvär av otillfredsställelse, depressioner, självförakt och håglöshet blir anknytningspunkter för lockelserna från en konstlad värld med en kravlös skentillvaro.

En stat, vars myndigheter finner det angelägnare att utrusta skolbarnen med kondomer än med Den Heliga Skrift – Bibeln, demonstrerar en häpnadsväckande inkompetens och förslagenhet. Det är detta charlataneri som körs fram med ekonomiska, tekniska, organisatoriska och personella resurser utan tidigare motstycke. Intensivt och metodiskt präglas de unga för en nyhednisk livsstil. Detta skrupellösa uttryck för kränkande behandling ska göra promiskuiteten njutbar och riskfri, utan aidsvåndor. Med ett så raffinerat program blir agalagen skrattretande och fånig med sina uttalade avsikter att beskydda barnen mot agamotiverade föräldrar.

Ett samhälle i upplösning

Vårt samhälle ställer krav på föräldrarnas objektivitet ända dithän att de inte ska påverka sina barn med sin tro. Man bör inte läsa bibeln med barnen, eller ta dem med på möten. Man bör inte lära dem tio Guds bud. Är inte detta regelrätt laglöshet? Man får inte använda sig av några korrigeringsmedel, utan ska använda samtalsterapi och låta barnen leva ut sina inneboende drifter för att inte hämmas.

Världen kan gärna bygga på ett sådant moras av idéer och filosofier, men församlingen och de kristna föräldrarna måste ha helt andra ideal.

Man frågar sig närmast med bestörtning vad det är för värdefullt i att barnen inte har någon ekonomisk funktion och att *"deras tidiga arbetsinsatser inte behövs för familjens försörjning"*, och att de inte heller *"behöver sörja för sina åldriga föräldrar. Vi kan därmed tillåta en tidig frigörelse från familjen."*

Precis så asocialt och egocentrerat beskrivs dagens ungdomskullars förmåner av en modern barnpsykolog i justitiedepartementets propagandabroschyr mot agan, som om arbete, ansvar och försörjning vore allvarliga hot mot ungdomen.

Det var en högtidsdag då jag som 12-åring kom hem med den första intjänade avlöningen från ett ansträngande springpojksjobb i Oslo för den gemensamma försörjningen. Den dagen var på sitt sätt helt epokbildande för min utveckling till en självständig och socialt ansvarsmedveten individ.

Provocerad arbetsskräck och frigörelse från familjen skulle utgöra positiva tillgångar modern ungdom kan glädjas åt, och ett alternativ till skräckinjagande barnarbete. Att på detta sätt mana till lättja och självförverkligande, är direkt skadligt och fostrar fram en ungdomsgeneration utan disci-

plin och respekt för några bestående livsvärden, och med allt oftare manifesterad livsleda. Det är kränkande behandling!

Det är ju solklart att agan ter sig såsom ett fullständigt främmande element i ett sådant sammanhang, med så förvända ideal för livskampen.

Det står emellertid helt klart att denna nyhedendom med sin glättiga och överbeskyddande livsstil, aldrig kommer att finna sig till rätta i närheten av det kors som nämner dessa skamlösheter vid dess rätta namn, och ställer omutliga krav på personlig omvändelse för ett sant kristusförverkligande.

Här skiljs våra vägar i oförenliga motsatser, som inte kan smälta samman i några synteser. Två herravälden utan något annat gemensamt än närvaron på jorden i tiden.

Nya samlevnadsformer

I en utredning som ska bilda underlag för en lagstiftning om familjernas relationer, och därmed skapa förutsättningar för en förblivande sammanhållning, står det: *"Vår familjerättsliga lagstiftning har i sina huvuddrag kommit till i en tid då släktbanden för flertalet människor varit den viktigaste garantin för social och ekonomisk trygghet Familjerelationernas och familjebandens betydelse som trygghetsfaktor förändras emellertid successivt under inflytande av samällsutvecklingen i stort."*

Är detta sant, då finns det sannerligen anledning att bromsa upp den utvecklingen innan det är för sent. Å ena sidan pekar man på historiska förhållanden då samlevnadsformerna dominerades av hemmets inflytande. Vidare säger man att den tiden är förbi.

Nu vill man inte bara bejaka detta faktum, utan också skapa en ny lagstiftning som legaliserar samlevnadsformer

som den nya situationen kräver. Så småningom hamnar man i den situationen i sambo- och hamboformer, att barnen inte vet vilka som är deras föräldrar, därför att de blivit uppfostrade på institutioner av föräldrar som samhället valt åt dem.

Kan det bli värre? I varje fall inte för barnen. Detta är definitivt inte barnens bästa. Det är ett sabotage emot barnen, och det är angeläget att protestera emot denna utveckling. Förnuftiga föräldrar gör det frimodigt, genom sin kristna övertygelse.

Nya förutsättningar för familjegemenskap har skapats. Sett från den enskilda individens synpunkt, innebär samhällsomdaningen fortgående frigörelse och växande trygghet. Familjen slås sönder, och individen blir fri.

Tryggheten överförs till samhällets institutioner, till ett samhälle som har bärkraft och styrka. Alla får ungefär lika levnadsförhållanden, och möjlighet till social trygghet, arbete, bostad, utbildning, familjebildning eller andra samlevnadsformer.

När det gäller samlevnadsformer, är det inte längre så viktigt att en man och kvinna sammanbor och fostrar barnen. Det kan lika gärna vara två kvinnor eller två män. Gränserna för kärnfamiljen suddas ut, och vi får helt nya former för samlevnad, vilket innebär undergång. En pervers samlevnadsform är uttryck för det kaos man har kämpat fram.

Barnen föräldrarnas åklagare

Vart kommer detta att leda? Kort sagt, till ett fullständigt sammanbrott för hela kultursamhället. Det är inte bara enskilda individer i familjer som drabbas och attackeras, utan hela kultursamhället.

Församlingen kan inte följa med i denna utveckling. Bibeln säger: *”I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren”*.

Barnen är outvecklade varelser, men ändå människor. De värnlösa barnen ska underordna sig sina självklara auktoriteter, nämligen föräldrarna, och inte slumpmässigt utvalda samhällsföräldrar. Och det är föräldrar som ska aga sina barn om det är nödvändigt, för att inte kränka dem.

En kristen förälder kan inte vara nöjd med lydnad i största allmänhet. En kristen har ett mål, och det är : *Lydnad i Herren.* Motiv, substans och mål: *LYDNAD i Herren.*

Man vill inte längre acceptera att barnen står under föräldrarnas förmyndarskap, och därför försöker man upplösa både emotionella och juridiska förhållanden som bildar grunden för familjen. Föräldrarna har sedan inte längre möjlighet att agera som sådana, och barnen ges juridisk kompetens att vara föräldrarnas angivare och åklagare.

På samma sätt som föräldrarna kan skilja sig, så har barnen rätt att skilja sig från sina föräldrar. Detta sker genom att barnen kan vända sig till personer som utbildats för uppgiften att vara barnens ombudsmän i förhållande till föräldrarna. Och snart har vi den situationen att barnen är föräldrarnas åklagare. Vilket hem vilken atmosfär!

Det finns ingen möjlighet för normala människor att leva under sådana förhållanden utan att stålsätta sig och brutaliseras, eller avtrubbas och resignera. Med den nya lagstiftningen är det kriminellt att fostra sina barn utifrån bibelns anvisningar. En Dagen-ledare formulerar det så här:

”*Justitieminister Sven Romanus lägger i dag fram en helt onödig för att inte säga skadlig lag på riksdagens bord. Det gäller förbudet mot alla handgripliga tillrättavisningar av barn. Hädanefter blir alltså - om riksdagen inte besinnar sig - all aga i lag förbjuden. Därmed förvandlar man en god del av svenska folket till brottslingar. - - -*

Riksdagspolitikerna skulle kunna inbilla sig att de förstärkt skyddet för barnens rättigheter. Men i själva verket

är det snarast en försämring. En sådan lag stoppar inte den verkliga barnmisshandeln men den förstärker osäkerheten hos massor av goda föräldrar. Dra tillbaka propositionen!"

Agalagen är världsunik, och raserar i ett svep de uppfostringsideal som i årtusenden varit beprövad norm för praktiskt taget all barnuppfostran. Det sagolika är, att det är *vårdnadshavaren* som utpekas som den, mot vilken agalagen ska beskydda barnet. Alla andra i eller utom hemmet vilka på ett eller annat sätt under längre eller kortare tid har vårdnaden om barnet, nämns inte ens.

Allt förefaller vara så väl tillrättalagt för att komma åt just vårdnadsrätten. Förfärliga tanke; det faktum att en mängd medborgare över en natt blir brottslingar, genom en lag som försämrar familjens villkor, kanske är kalkylerad förlust för att uppnå ett långtgående politiskt mål.

Agalagen är ett utomordentligt instrument att bereda väg för den barn- och ungdomsrevolt i söndrade familjer som Jesus förutsäger i följande budskap:

"Och den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas, ja ock fadern sitt barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem."

Månne vi inte redan är där! Familjerna - laglöshetens exponenter och offer till upplösning och förintelse.

Rehabilitera familjeinstitutionen!

I en sextonsidig folder i flerfärgstryck och A4-format, låter justitiedepartementet hela folket konfronteras med frågeställningen *"Kan man klara barnuppfostran utan smisk och dask?"*

Den färgsprakande trycksaken är ett aktstycke där man förgyller det som presenteras som en demokratiseringsprocess som förpassat bibel och katekes med dess uppfostringsideal till historien. En process som också har inneburit att familjen söndertrasats och reducerats till en boendeform med vanmäktiga föräldrar i kraftlös indignation över den offentliga sektorns övervakning och ständiga intrång med diktaturfasoner.

Samtidigt sägs det att nya vetenskapliga rön inom psykologi och psykiatri har gett oss ny kunskap och andra modeller utan tillsatser av fysisk bestraffning med varierande innebörd.

Vilken väckelsekristen förälder i detta land skulle kunna tänka sig att konsultera Gunnel Linde, Jan-Öjvind Swahn och Gustaf Johnsson i uppfostringsfrågor? Vad finns det för anledning att auktorisera den luddiga ideologi och människosyn som deras i broschyrer skildrade verklighetsförfalskning avslöjar?

Då dessa orakel via massmedia beskäftigt lismar sig in i våra hem med sina patetiska och subjektiva rekommendationer och statliga dekret, avkräver vi dem legitimation för uppdragsgivaren, sändebudet och syftet. Ursprunget avslöjar art, medel och mål.

Hela justitiedepartementets broschyr är ett utslag av en förnedrande och kränkande behandling av både barn och föräldrar.

Dubbat och välemballerat massprids det familjefientliga

budskapet ut till medborgarna såsom upplysning och demokrati.

Den tendensiösa propaganda som genomsyrar hela foldern, skenar iväg med påståenden som mejslats fram ur fullständigt omöjliga analogier, och visar att man inte ens har skaffat sig elementär kunskap om olika former för myndighetsutövning.

Familjens ordning

Det är ju helt självklart att om familjeordningen inte ska undermineras, upplösas och bryta samman; att den med allt annat som förutsättes för dess existens och funktion också måste upprätthålla en föräldramyndighet med det förmyndarskap skapelsens egen ordning ger, och familjen förutsätter för barnens bästa.

Denna myndighet kan naturligtvis missbrukas som all annan myndighet, och det sker tyvärr i många fall. Men sådana missbruk kan ju inte utgöra något förnuftigt skäl att i allt större utsträckning misstänkliggöra och avväpna familjeinstitutionen dess reella bestraffnings- och korrigeringsmöjligheter.

Myndiga medborgare ges självklart ingen frihet att i bestraffande syfte aga andra medborgare, såsom sker inom hemmets gränser i relationen barn-föräldrar. Nej, vid myndig ålder tar samhället över de funktionerna, och låter sina uniformer, batonger, skjutvapen, handklovar, domstolar, fängelser, vårdanstalter och gaser med auktoritet tala betvingande och bestraffande då situationen så kräver.

Då justitiedepartementet finner opportunt att ladda sin informationsbroschyr till folket med gyckel om Gamla och Nya Testamentets bibeltexter, och uppblåst raljera med troende, som inte har funnit någon bättre kunskapskälla för sin föräldragärning, handlar det inte om angelägen kun-

skapsmeddelelse, utan om en vulgärpropaganda i avkristningens tjänst.

Agalagen öppnar i verkligheten dörrarna för diskriminerande särbehandling av offentligen idiotförklarade medborgare med fundamentalistisk bibelsyn och väckelsekristen trosbekännelse. Det är förvisso inget olycksfall i arbetet.

Vi vet emellertid att det justitiedepartementet uppenbarligen väljer att stämpla som efterblivenhet, i verkligheten är ett väl underbyggt förutseende som kan sammanfattas i en enda mening:

Rehabilitera familjeinstitutionen; återge föräldrarna det stöd och den makt som ger dem reella möjligheter att upprätthålla föräldraauktoriteten och utöva dess myndighet inom familjens gränser med ostörd integritet och utan ovidkommande inblandning från rivaler i offentliga maktcentra!

En moteld

Det är nödvändigt att barnen redan på en tidig nivå får naturliga relationer till föräldrarna. De behöver social och intellektuell träning, och alltsammans har sin grund i hemmet. Samhället kräver produktionsfaktorer eller konsumenter, men där ställer vi oss avvisande. Vi måste gå vår väg.

Uppgiften är stor, och vi måste lära oss att prioritera, sätta upp rätta mål för fostrargärningen. Utbildning är mycket angelägen planering, men än viktigare är det att barnen bildas i en hematmosfär som är kreativ och barnvänlig på ett rätt sätt.

"Hedra din fader och din moder". Detta hör inte hemma i en pluralistisk och demokratiskt jämlikhets värld, där man nivellerar alla auktoriteter, och det betraktas som ett slags förtryck att barnen får lära sig visa aktning och respekt för äldre människor.

Vi måste ta upp kampen *nu*. Jag tror vi blir ganska ensamma, men vi har framtiden för oss, och vi kommer att segra. Vi måste naturligtvis börja med att bearbeta oss själva med Guds Ord. Vi måste skapa våra egna läromedel och bygga upp vår egen undervisningsplan, och uppmuntra varandra att handla i överensstämmelse med vår övertygelse. Då kanske det till och med är nödvändigt att sätta sin egen sociala good-will på spel för barnens skull.

Det är självklart att kristna föräldrar är kritiska mot samhällets förskolor, SIA-skolor, grundskolor och allt vad de erbjuder.

Bibelns ord är förankrade i Jesus Kristus. Vi kan alltså inte acceptera Darwin, Freud, Marx eller andra i den rika floran av beteendevetenskapare och auktoriteter. Därför kan vi inte vara nöjda med att komma undan den statliga skolans påverkan i religionsundervisning. Vi måste ifrågasätta hela läroplanen.

Vilka har bestämt läroplanen och format innehållet i läromedlen? Definitivt inte de väckelsekristna föräldrarna. Den ideologi som bygger upp samhället bygger också upp vårt skolsystem, och varenda ämne är mer eller mindre genomsyrat av denna ideologi, sammansatt av olika filosofier.

Nu kommer vi emellertid med bibeln i hand och vill fostra våra barn efter Guds Ord. Det intresserar oss inte att det är förbjudet. Man måste lyda Gud mer än människor. Prioriteringen är självklar. Vi säger nej till kejsarkult och statskult, men ja till Herren Jesus Kristus.

Vad som är viktigt för oss i den här tiden är att tända en moteld mot alla de influenser som massmedia, litteratur och annat påverkar barnens sinnen med. Den enda moteld som är värd namnet är Guds Ord.

Samtidigt med modersmjölken bör man ge barnen Guds eget Ord i form av bibelläsning, mötesbesök, böner, sång-

er, samtal och aga. Det ger barnen en stabil grund att stå på, och dessutom en möjlighet att få frälsning och tjänst för Herren Jesus Kristus.

Guds Ord gör det möjligt för människor att komma till tro på honom, ty det överbevisar dem i deras hjärtan. Men då måste de möta kunskap på ett naturligt sätt, vilket bäst sker hemma. Föräldrarna måste visa barnen vad Skriften säger; sätta sig ned och läsa bibeln med dem. Det kommer att bära frukt. Tillsammans med föräldrarnas böner, kommer denna kunskap att fortplantas och levandegöras genom den helige Ande, och barnen kommer att födas på nytt till ett levande hopp.

Det är inte de kristnas uppgift att utrusta världen med tekniker, byråkrater, producenter och konsumenter, nej, deras uppgift är att fostra fram kristna personligheter. Det är inte heller deras uppgift att skaffa en trygg och säker framtid i tiden, utan att hålla kontakt med evigheten, så att barnen får klart för sig att de inte är däggdjur, utan evighetsvarelser på väg mot evigheten.

Om Jesus får vara i centrum i våra familjer, kommer vi att få en grupp människor som åter bär upp namnet *läsare*. Människor som forskar i den heliga Skrift, och framför allt lever upp till det som står.

Vi handlar inte av politiska skäl, utan för att Ordet säger att vi ska handla så. Vi följer vår kristna övertygelse. Det är inte för att vara intressanta eller exklusiva, utan för att följa en helig tradition, förankrad i Nya Testamentet, eftersom vi hör hemma i en helig succession.

Uppbrott och uppgörelse!

En helt vanlig far vet säkerligen inte, lika litet som den förnämsta expertis på området gör det, vad som egentligen ligger i formeln «kränkande behandling». Flera riksdagsmän har i riksdagen påpekat denna oklarhet, utan att få något tillfredsställande svar. Men den enklaste förälder vet vanligtvis, utan någon speciell föräldrautbildning, vad det vill säga att ge sina barn frihet och bestämma dess gränser.

En far kysser sin son vänsällt på kinden och daskar honom tillrättavisande på baken. I båda fallen uttrycker han lika okomplicerat samma omsorg och kärlek, som naturen delegerat honom för att möta och lösa livsfrågorna. Främlingen utanför hemmets gränser hör inte till detta interna och intima umgänge, varför allt det som sker av misshandels- eller kärleksyttringar mellan främlingar där ute, är helt irrelevant såsom jämförelse.

Det är därför ett grovt misstag att sätta likhetstecken mellan aga och misshandel i ringa eller grova kategorier. *"Det är bättre med ett slag på kinden av en vän än en kyss på munnen av en fiende"*, säger det visa ordspråket.

En resursstark offentlig sektor med överdimensionerad personal i karriären och hög ambitionsnivå att i allt tillvarata barnens bästa, forcerar allt motstånd, och finner absolut inget förnuftigt skäl till att göra halt vid hemmets tröskel med hela sin utredningskvarn. Den «vetenskapliga» påhittigheten är helt enorm, då det gäller att utreda fram defekter, brister och vanvård hos objektet. Minutiös granskning med utstampningsrisker för barnets bästa.

Den sociala byråkratin lider, som så mycket annat i vårt samhälle, av elefantsjuka, och växer genom sin egen inneboende dynamik, utan att den fördenskull uppnår bättre resultat. Då den sociala sektorn har fått en sådan omfatt-

ning som fallet är i vårt samhälle, är det nog frågan om att den genom sin blotta existens tenderar att bli ett hot för medborgargruppers självklara fri- och rättigheter.

Det är mer än besynnerligt att detta rika samhälle med dess enorma resursslöseri på tjänster och uppgifter, på fullt allvar diskuterar hur man i skolan ska nerbringa barnens mjölkkonsumtion, i besparingssyfte.

Månne inte denna utveckling har sin förklaring i en uppfostran, som har dominerats av falska frihetsideal, med frosserier, glorifierad slapphet och demoraliserande undfallenhet i både enskilda och offentliga sammanhang?

En kort tillbakablick till min egen barndom väcker många frågor. Jag tillhör en generation, vars föräldrar betraktade aga såsom något odiskutabelt och självklart. Den var regel mer än undantag i fattiga hem med stora barnkullar.

Jag har på goda grunder all anledning tro, att de män och kvinnor som ivrade för agaparagrafen, själva fick aga, och dessutom använt den för att fostra sina egna barn.

Den hysteriska mediakampen mot agan, är fåfänglig och modetypisk, samt inkonsekvent och diskriminerande. Den ger sken av att vara förtvivlade ansträngningar att med information och upplysning komma åt barnmisshandel, men ger med allt sitt snyft och alla sina hot ett bestående intryck av överkänslighet för auktoriteter.

Något sådant var inte uppfunnet, då vi traskade ur barnskorna. På två rum och kök bodde barndomshemmets tio familjemedlemmar, utan modern komfort och moderna bekvämligheter. Hur skulle vårt liv ha gestaltat sig om våra föräldrar hade hängivit sig åt vidlyftiga experiment med «fri uppfostran»? Vad skulle ha drabbat oss om dagens socialarbetare hade fått inspektera den mycket enkla borg vi med förenade krafter tappert kämpade för, och under ytterst bristfälliga förhållanden höll ihop?

Men det fanns inga sådana socialpoliser, och det existerade ingen institution som vid varje krissituation stod färdig till utryckningar för att tillvarata barnens bästa.

Vi fick lösa problemen själva, med stöd av släktingar, grannar och arbetskamrater. Det var i denna skola och miljö solidariteten föddes, växte och stålsattes för livet.

Det finns alltid en stor risk för att tillkämpade rättigheter slår över och blir påtvingade skyldigheter; obligatoriska och med monopolanspråk.

Den fullständiga omsvängning som under några få decennier ägt rum på detta och andra områden, är en katastrof för ett uppväxande släkte.

Då den lilla, decentraliserade överheten i närsamhället, blir den stora, centraliserade, resursstarka statsmakten, är individ och familj hotade av tilltagande främlingsskap i datasamhället.

Den växande offentliga sektorns många rationella fördelar, uppväger på intet vis dess omänskliga nackdelar. Ett kyligt kulturklimat är i sig själv psykisk misshandel utan några botemedel.

Jag vågar inte tänka tanken, vad som skulle ha skett om en modernt utbildad socialsekreterare förivrat sig in i vårt hem, med uppdrag att rapportera från vår vardagstillvaro. Morgonbön, bordsbön och aftonbön samt bibelläsning, interfolierade av visor, psalmer och hymner, björkriset på muren vid köksspisen, ingen tillgång till telefon, radio och TV. Allt detta var obligatoriskt i mitt barndomshem. Element som naturligt och självklart byggde upp atmosfären för en fostrande, social samlevnad.

Alla dessa positiva tillgångar, skulle förmodligen socialarbetaren ha bedömt som skadlig påverkan med krav på tvångsomhändertagande som logisk konsekvens. En sådan fanns emellertid ännu inte på planeringsstadiet, och väl var

väl det! Samhällelig intervention för söndringar och separation till familjehem med väl betalda fosterföräldrar hörde framtiden till med dess familjeupplösande materialism. Nu är ingen genomsnittsfamilj rättssäker mot närgången insyn och godtyckliga myndighetsingripanden.

Demokratiskt stötande utredningsmetoder

I denna belastade kulturmiljö, finns det uppenbara risker för att helt vanliga gemenskapsfördjupande uttryck, som är karaktäristiska för ett normalt kristet familjeliv, bedöms som tecken på incest och misshandel, och därför måste utredas. Denna riksomfattande sinnessjukdom är otroligt uppfinningsrik, väletablerad och nedbrytande. Sekretessen gör vanligtvis sållningen oåtkomlig för insyn. Vad betyder inte ett blåmärke, en rodnad eller svullnad, eller ett förfluget ord från ett barns mun för dessa lönegradsplacerade familjefördärvare, utan lagfäst tjänstemannaansvar?

Filosofie doktor *Bo Edvardson* påvisar i sina rapporter *"grava brister i informationen i barnavårdsutredningar, till exempel väljs information selektivt för att understödja ett beslut man vill ha igenom. Elementära krav på saklighet och argumentationsetik åsidosätts, och viktiga informationer undviks, till exempel familjemedlemmars egna uppfattningar och klarläggande av positiva resurser."* Hur blir framtiden för de familjer som dras in i mikroskopisk granskning med sådana tendenser?

Den citerade doktorn säger vidare: *"Idag är informationshanteringen i många avseenden absolut inte rimlig i förhållande till verksamhetens målsättningar. Sätten att hantera information, framstår emellanåt som demokratiskt stötande och kriminella.*

Att till exempel medvetet vinkla utredningar och aktmaterial, eller dölja informationer, hör inte hemma i ett

demokratiskt samhälle. Att till exempel schablonmässigt och negativt fördomsfullt tolka människors handlingar, är likaledes oacceptabelt." Det citerade står att läsa i *Social forskning* nr 4, 1987.

En statsmakt, som genom sina myndigheter legalt trakasserar resurssvaga föräldrar och terroriserar deras hem, har ingen rätt att förvänta sig tilltro och solidaritet, då den gör barnen till försökskaniner i sina konformistiska socialisationsexperiment i en självalstrad värld med en detroniserad skapare och avsjälad människa.

I detta perspektiv blir agaparagrafen ett utomordentligt instrument för att markera ett inte alltför svårdefinierbart statsintresse - söndra och oinskränkt härska.

Legaliserad kränkande behandling

Det finns en annan, om möjligt, ännu mörkare sida av denna maktfullkomlighet. Från litet andra utgångspunkter, får man anledning befara att lika skadligt som det anses vara att aga barnen, minst lika nyttigt är det tydligen att egga dem till hämningslösa driftvarelser.

Vad är det alla otuktade pojkar och flickor lär sig utanför hemmet; i skola, daghem, fritidshem och lekskola?

Barnen är hela, rena och fria från all påverkan av morgonböner, bordsböner, psalmer och bibeltexter. Men vad får de istället, förutom leksaker, videofilmer, spel, böcker och andra förströelser?

Några boktitlar, med läroboks status, ger det bestämda intrycket att barnen skall medvetandegöras, uppmuntras och retas till ohämmad sexualism: *Barnens kärleksliv, Barns sexualitet, Pojken och mannen* och *Frigörelse*, ska hjälpa föräldrar och personal inom barnomsorgen att lotsa barnen in i ett fullödigt sexualliv medan de ännu är barn.

Den farliga onanin, Orgasm hos barn, Sexualitet före skolåldern, Sexuella lekar, Sexualiteten och språket, Så lär vi oss att fungera sexuellt, Hur vi uppfattar oss själva och vår sexualitet, Vänskap och sexualitet, Sexuella funktionsstörningar hos barn och ungdomar, Sexuella subkulturer bland barn, Avvikande sexuella uttrycksformer, Den livsbejakande sexualiteten; är kapitelrubriker för en av böckerna med dess sjuttiosju sidor.

Varje sansad människa inser ju ganska snart att denna skabrösa litteratur inte har något som helst berättigande i undervisningens tjänst för förskolebarn. Här har man ryckt åt sig initiativ, som helt och hållet borde vara föräldrarnas.

Denna okristliga och oetiska sexualundervisning, hör hemma i pornografins träskmarker och utsätter barnen för kränkande behandling utan motstycke.

Kapitelrubrikerna i en av de andra böckerna är lika provocerande: *Att upptäcka sexualiteten - några exempel, Onani, Förälskelse, Sexuella lekar, Misstanken om sexuellt övergrepp, Fula ord, Möte med porr, Fula gubbar, När män och kvinnor möts, Homosexualitet, Sexualitet och kärlek, Kärlek känns, förstår du.*

Detta ska alltså barnen matas med, tränas till och praktisera i för ändamålet iordningställda mysrum, där man förväntar sig att också personalen ska ge teoretisk, teknisk och praktisk vägledning, med den egna kroppen som insats. Med dessa vidrigheter i en förpestad atmosfär, ska barnen systematiskt utsättas för ett konstant förtryck av legaliserad kränkande behandling.

I mysrum med ormgropsliknande orgier för svenska barn i daghemsmiljö, blir de sexuella lekarna stundtals så upphetsande att de, enligt en författare, *"kan väcka starka känslor hos en själv som är vuxen"*.

En ström av fula ord, teckningar av könsorgan, nyfiket

beskrivna och studerade förspel, samlagsställningar och orgasmer med minderåriga barn och dagispersonal såsom sexpartner och aktörer, framställes oblygt såsom uttryck för barnens rätt till ett eget sexualliv.

Denna auktoriserade förförelse och kränkande behandling en gros, emanerar ur grumliga källor inom psykologi och psykiatri, och lanseras av förmörkade sinnen med akademisk kompetens.

Materialet till denna makalösa förnedring och skändning har *"utarbetats med ekonomiskt stöd från socialstyrelsens byrå för hälsoupplysning och Byrån för barn- och familjefrågor. Socialstyrelsen välkomnar materialet, och anser att det utgör ett värdefullt stöd till barnomsorgspersonalen i deras kontakt med barns sexualitet",* får vi veta.

Det är alltså skattebetalarna, via socialstyrelsen och RFSU, som är yttersta ekonomiska garant för projektet! Näpsa föräldrar som ser det nödvändigt att nu och då kärleksfullt bestraffa sina barn, och samtidigt premiera ulvar i fårakläder, som skoningslöst och skrupelfritt med sina frigörelseteorier och dess praktiska tillämpningar, bestjäl barnen deras mänskliga värdighet och integritet för all framtid. Denna makabra barnmisshandel är laglig och statssubventionerad, och presenteras i förnämt färgtryck såsom "*Handledning och faktabok*".

Denna skymf ska kristna föräldrar lojalt och laglydigt svälja och smälta, utan irriterande kväljningar och uppkastningar till etablissemangets förtrytelser. Det är hög tid att resa sig upp, och samlat ta konsekvenserna av sin kristna tro! Ett uppbrott och en uppgörelse måste komma om *"den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga"* inte ska förtona i ordrika trosbekännelser utan åtföljande gärningar och trons konsekvenser.

"Ta inte del i mörkrets ofruktbara gärningar. Mer än så;

avslöja dem - Vad sådant folk har för sig i skymundan, är en skam till och med att tala om", manar aposteln Paulus.

En sann väckelsekristen är positivt världsfrånvänd, men absolut inte verklighetsfrämmande. Med naturlags självklarhet, kommer den institutionaliserade ondskan, paradoxalt nog, att på en och samma gång bli allt mer omänsklig, demonisk och religiös, med alla sina humanitära anslag, löften och visioner.

Men en väckelsekristen förlorar inte modet. Hoppet öppnar dörren in i den framtid, som hör trons folk till. Ur avståndstagandet växer det fram ett ovärderligt frälsningserbjudande som aposteln Petrus målar så här:

"Eftersom nu allt detta sålunda går mot sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta! Men ´nya himlar och en ny jord´ där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte."

MARANATA, du vår Herre kom!

Efterskrift

I detta sammanhang bör också erinras om Socialstyrelsens märkliga rekommendationer till landets barnavårdsnämnder med uppmaning att ”verka för att barn under 16 år hålles borta” från livliga och allvarligt syftande väckelsemöten, emedan de kan bli för livliga eller för allvarliga, till skada för barnens mentala hälsa.

Det kan ju vara skäl att här presentera vad denna vårt lands mest sekulariserade institution har för tungt vägande argument att åberopa i sin riksomfattande aktion mot kristliga sammankomster, med eller utan extatiska manifestationer:

”På föreliggande material anser sig Medicinalstyrelsen endast kunna göra följande allmänna uttalande:

Några strängt vetenskapliga undersökningar rörande effekten på barn av deltagande i möten av angiven eller motsvarande art synes ej vara utförda. Det torde dock med utgångspunkt från allmän psykologisk erfarenhet kunna sägas, att sådana möten kan ha mindre önskvärda effekter särskilt ifråga om nervösa barn med benägenhet för ångestreaktioner men även på i sina allmänna psykiska reaktioner helt normala barn.

Förutsättningarna för uppkomsten av icke önskvärda effekter torde emellertid icke vara beroende enbart av barnets läggning, utan även av intensiteten och innehållet av barnets kontakt med sina föräldrar samt på den direkta kontakten med dessa under mötet.

Råkar föräldrarna i ett sådant extatiskt tillstånd, att kontakten med barnet omöjliggöres, torde barn uppleva detta som en ovanlig och för dem obegriplig situation. För vissa barn kan denna bliva så skrämmande, att den manifesterar sig i olika former av ångestreaktioner.

Det är således flera faktorer, som man måste taga hänsyn till vid bedömningen av risken för psykiska störningar.

I vad mån dessa kommer att få bestående effekt är beroende av barnets mognad och psykiska konstitution men också av föräldrarnas förmåga att rätt tolka barnets reaktioner.

I detta sammanhang vill styrelsen framhålla, att det kan tänkas andra sammankomster av hithörande slag som - trots att de präglas av en restriktiv och disciplinär atmosfär utöva ett deletärt inflytande på minderåriga. En situation, som förhindrar varje form av spontan utlevelse, kan försätta barnet i ett psykiskt spänningstillstånd, som kan medföra psy-

kiska störningar av ovan angiven art och svårighetsgrad.

Från allmän mentalhygienisk synpunkt är det av synnerlig vikt att barn ej onödigtvis utsättes för sådan psykisk påverkan, som kan tänkas skada även om härvid endast en del barn riskerar symtom på psykisk ohälsa.

Barnpsykiatrisk erfarenhet i vårt land har visat behovet av att samhället i högre grad än hittills bevakar de mentalhygieniska preventiva aspekterna. Barnet i det moderna samhället synes nämligen alltmer exponerat för ohälsosam påverkan i olika former.

Socialstyrelsen delar helt Medicinalstyrelsens uppfattning om vikten av att barn ej onödigtvis utsättes för risk att bli psykiskt skadade. Därför är det också enligt styrelsens mening olämpligt, att barn bevistar maranatarörelsens och andra liknande rörelsers möten.

Barnavårdsnämnderna uppmanas att, i den mån dylika möten förekommer i kommunerna, genom upplysningsverksamhet och vädjanden till allmänheten verka för att barn under 16 år hålles borta från mötena.

Där så finnes erforderligt, bör barnavårdsnämnderna på lämpligt sätt låta föräldrar och andra barnafostrare få del av denna skrivelse. Skulle, trots barnavårdsnämndens upplysningar och vädjanden, barn medtagas till mötena, bör barnavårdsnämnden följa dessa barn med uppmärksamhet.

Om det kan finnas skäl att tro, att upplevelserna skulle innebära fara för barnets psykiska hälsa, bör utredning inledas enligt 14 § barnavårdslagen för utrönande av huruvida ingripande med stöd av 25 § a) samma lag är påkallat."

Konventikelplakatets skapare har här fått värdiga efterträdare. Förmyndarskapet utövas numera icke av domkapitlets biskopar och präster i religionens namn, utan av psykiater, psykologer, socionomer och jurister i en mängd styrelser och nämnder i humanitetens namn. Grundinställningen och avsikten är dock exakt densamma. Detta även om påföljden idag kan beräknas bli en annan än vad den var för sådana, som under konventikelplakatets dagar, inte lät sitt samvete kränkas inför hotet om myndigheternas ingripanden.

Skrivelsen ger ett beklämmande intryck av okunnighet och om en långt driven ovilja mot all kristen verksamhet med väckelsekaraktär. Den är dessutom ovederhäftig i sina energiska försök att

ge företeelserna på troslivets område så negativ och avskräckande tolkning som möjligt. - Bristen på strängt vetenskapliga undersökningar får ersättas med något så vidlyftigt som ”allmän psykologisk erfarenhet”!

Kan man inte anta, att samma regel ”allmän psykologisk erfarenhet” talar för att de mentala skadeverkningarna av en landsomfattande aktion av det slag socialstyrelsens cirkulär utlöst mot en grupp medborgare och deras barn, är långt allvarligare än de förmenta skadeverkningarna av sådana möten och andliga sammankomster som barnavårdsnämnderna nu skall bevaka och förbjuda barnen att besöka?

Om livliga väckelsemöten vore skadliga för barn, så skulle senare generationer av Metodistsamfundets, Baptistsamfundets, Frälsningsarméns, Pingströrelsens och andra samfunds folk i stor utsträckning vara psykiska vrak, ty i denna miljö fostrades den första generationens barn. Det torde då också finnas gott om utredningar att åberopa, ty med den misstänksamhet samhället följde dessa extatiska väckelserörelser under deras genombrottsskeden och sedan åratal framåt, borde man kommit massor av sjukligheter på spåren. Väckelsefolkets barn tog ingen skada av föräldrarnas varma religiositet. Tvärtom, de växte istället upp till harmoniska män och kvinnor vilka idag bekläder ansvarsfulla poster i samhället.

Karavaner av rullande bordeller drager idag fram genom landet. Ungdom skövlas och brinner ner redan i tonåren fördärvade av alkohol, nikotin, narkotika, rockgalor, sex och kriminalitet, men utvecklingen står inte att hejda. Resurserna räcker inte till! svarar myndigheterna. Kanske det skulle gå att utnyttja de begränsade resurserna för mer angelägna uppgifter än att bevaka den ungdom som vänt träskmarken ryggen eller företa klåfingriga experiment i syfte att begränsa den grundlagsbefästa rätten till fri religionsutövning?

(Ur *I världen men icke av världen*, Midnattsropets förlag 1965)

Litteraturhänvisningar:

Bibeln

Du skall icke slå av Dagmar Lagerberg. Liber förlag.

Handbok om abort av J C Willke, Salt & Ljus.

Förstatligandet av våra barn av Lennart Hane.

Tid för motstånd av Per S Johansson/Francis A Schaeffer. EFS-förlag.

Vi Föräldrar, nr 11 1987 och nr 2 1988.

Den tredje reformationen av Karl Kilsmo. Gummessons förlag.

Quisling, profet uten aere av Ralph Hewins. Store Björn forlag.

Barnens kärleksliv av Gertrude Aigner/Erik Centerwall. Prisma/RFSU.

Undergång och förnyelse av Axel Andersson. Missionsförbundets förlag.

Social forskning nr 4 1987.

Dagen, 17/11 1978.

Barnens rätt. SOU:s förarbeten till agalagen.

Riksdagsprotokoll.

Kan man klara barnuppfostran utan smisk och dask? Broschyr från Justitiedepartementet.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Arne Imsen

I dagarna har offentliggjorts en s.k. ”Krisstödsutredning”, med titeln ”I god tro” och underrubriken ”Samhället och nyandligheten”. Vissa synpunkter och förslag som framförs i utredningen har hämtat idéer och uttryck från detta alster. Speciellt uttrycket ”Kärleksfull aga”, vilket kablades ut i media som avskräckande exempel på hur nyandliga rörelser behandlar sina barn.

"Kärleksfull aga eller kränkande misshandel" har trots sin stundtals nergörande kritik mot aktuella samhällsföreteelser ett positivt anslag.

De hårda domarna följs av vägledande appeller och orientering för genomgripande förändringar.

Egentligen är Arne Imsens bok under omarbetning för att sättas in i ett större sammanhang, som visar vad agalagen, abortlagen och antidiskrimineringslagen inneburit för vårt samhälle, där den grundläggande familjeinstitutionen nu vittrar sönder. Men eftersom ”kärleksfull aga” aktualiserades i SOU:s betänkande, kommer dessförinnan en andra upplaga av boken.

BMC-förlag